

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120203028
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2021:2120203028.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobcu: C. C.: XX XXX XXX, B. XXXX, XXX XX T., zastúpený: Mgr. PhDr. Zuzana Tománková Miková, PhD., MPH, advokátka, Šancová 110, 831 04 Bratislava, proti žalovanej: U. O. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XXX/XX, K., zastúpená: POLÁČEK & PARTNERS s.r.o., IČO: 50 568 124, Hurbanovo nám. 1, 811 06 Bratislava, a Mgr. Šimon Hudák, advokát, Hurbanovo nám. 1, 811 06 Bratislava, o ochranu dobrej povesti a o čiastočnom spätvzatí, takto

rozhodol:

I. Konanie sa v časti o uloženie povinnosti žalovanej zdržať sa ďalších vyjadrení na adresu žalobcu vo verejnom priestore a zdržať sa ďalšieho zasahovania do dobrej povesti žalobcu **z a s t a v u j e** .

II. Žaloba sa vo zvyšku **z a m i e t a** .

III. Žalovaná **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 04.04.2020, doručenu tunajšiemu súdu dňa 05.04.2020, po odstránení vád prvého petitu žaloby podaním zo dňa 20.03.2021 (na čl. 385), domáhal ochrany dobrej povesti právnickej osoby, a síce: 1. uloženia povinnosti žalovanej ospravedlniť sa žalobcovi za prednesenie v žalobe uvedených nepravdivých a difamačných výrokov (1 až 105) zasahujúcich do dobrej povesti žalobcu, a to tak, že žalovaná je povinná strpieť, aby žalobca dal na náklady žalovanej k dispozícii dvom tuzemským tlačovým agentúram a tlačovému periodiku Y. N na uverejnenie text s názvom Ospravedlnenie v znení, že sa žalovaná ospravedľňuje žalobcovi za to, že v období od 9. septembra 2016 až do marca 2020 prednášala verejne nepravdivé tvrdenia o spôsobe činnosti tejto právnickej osoby a nepravdivé tvrdenia o spôsobe starostlivosti o zverených klientov a deti, čím neoprávnene zasiahla do dobrej povesti tejto právnickej osoby; 2. uloženia povinnosti žalovanej zdržať sa ďalších vyjadrení na adresu žalobcu vo verejnom priestore, najmä v printových médiách, v elektronických médiách vrátane ich blogov a na sociálnych sieťach zverejňovaním nepravdivých a hodnotiacich výrokov, úsudkov a názorov a zdržať sa ďalšieho zasahovania do dobrej povesti žalobcu akoukoľvek inou formou verejných vyjadrení alebo inými prostriedkami; 3. uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 60.000,- eur ako primerané finančné zadostučinenie za neoprávnený zásah do jeho dobrej povesti; 4. ako aj náhrady trov konania.

2. Žaloba bola odôvodnená tým, že žalobca je právnickou osobou založenou podľa zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby a tvrdí, že konaním žalovanej bolo zasiahnuté do jeho dobrej povesti, s tým, že žalovaná v období od 09.09.2016 do podania žaloby opakovane verejne šírla nepravdivé informácie o žalobcovi ako právnickej osobe. Tieto informácie boli nielen nepravdivé, ale mali nepochybný potenciál poškodzovať dobré meno žalobcu

s mierou zásahu, ktorý už nijako nie je možné reparovať. Žalobca tvrdí, že konanie žalovanej bolo a je objektívne spôsobilé vyvolať nemajetkovú ujmu (poškodenie dobrého mena právnickej osoby), bolo konaním neoprávneným, nakoľko žiadnej osobe platný právny poriadok nepriznáva oprávnenie rozširovať verejne nepravdivé a difamačné informácie o právnickej osobe, medzi zásahom/ujmou na právach žalobcu a neoprávnenosťou/rozširovaním lživých a difamačných tvrdení existuje príčinná súvislosť. Žalovaná v označenom období, t.j. od 09.09.2016 približne do júla 2019, verejne rozšírila množstvo informácií o činnosti žalobcu, ktoré boli/sú jednoznačne klamlivé, a taktiež informácií, ktoré v rámci kontextu, v akom ich podávala, mali potenciál uviesť širokú verejnosť do omylu o reálnej činnosti žalobcu pri výkone jeho všeobecne prospešnej činnosti a tak zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu. Dobrá povest' právnickej osoby je prezumovaná v zmysle § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca tvrdí, že v jeho prípade dobrá povest' bola nielen prezumovaná, ale aj vlastnou takmer dve desaťročia trvajúcou činnosťou reálne vytvorená: 1. žalobca bol zariadením pre osoby závislé od návykových látok, ktoré malo 100% obloženosť; 2. v mesiaci október 2016 počas predsedníctva Slovenska v Rade Európy mal byť práve žalobca výkladnou skriňou, ktorú chcela naša krajina prezentovať pred členskými krajinami; 3. riaditeľ žalobcu a jeho právna zástupkyňa boli pravidelne involvovaní do procesov prípravy novelizácií zákona č. 305/2005 Z.z. ministerstvom práce; 4. žalobca od roku 2004 vydával odborný-populárny štvrťročník s tematikou závislosti pod názvom „..“; 5. žalobca sa mal stať prvým a zatiaľ jediným členom Európskej federácie terapeutických komunit; 6. počas celej šesťnásťročnej (do 09.09.2016, kedy nastal prvý protiprávny zásah žalovanej do dobrej povesti žalobkyne publikovaním blogu „..“) existencie neziskovej organizácie táto nebola nikdy postihovaná za porušenie zákona v správnom konaní, ev. inom konaní, a to v žiadnej oblasti svojho výkonu. Žalobca vzhľadom na časové obdobie, početnosť mediálnych výstupov a rozsah vzniknutej ujmy uvádza rozsiahle mediálne zdroje, ktoré preukazujú spôsob a šírku publicity, ktorú bola žalovaná schopná svojim konaním vyvolať. Žalobca ďalej uviedol, že obsahom nepravdivých tvrdení boli závažné obvinenia, ktoré žalovaná uvádzala do mediálneho priestoru. Tieto obvinenia sa týkali konania osôb, ktoré žalobca používal v zamestnaneckom pomere na výkon svojich činností v oblasti resocializácie a integrácie osôb závislých od návykových látok do spoločnosti, keďže žalobca bol nositeľom akreditačného oprávnenia na poskytovanie odbornej starostlivosti v resocializačnom stredisku podľa zák.č. 305/2005 Z.z. (od roku 2006 do augusta 2018). Obsah, spôsob a trvanie prednášania nepravdivých informácií žalovanou dosiahlo také masívne ovplyvnenie ľudí, že žalobca nenávratne stratil možnosť na obnovenie dobrej povesti čo i len z časti, akým disponoval pred protiprávnym konaním žalovanej. Žalobca označuje konanie žalovanej ako primárne difamačné konanie, kedy na základe jej nepravdivých údajov a hodnotiacich úsudkov dookola uvádzaných vo verejnom priestore bolo ovplyvnené vnímanie a vedomie jednotlivcov tak, že sa stotožnili s postojmi žalovanej, ba dokonca zapojili do vnímania svoju vlastnú predstavivosť a fantáziu až do surrealistickej a absurdnej rozmerov. Ako príklad enormného sekundárneho zásahu žalobca uvádza knihu „F.“ autora R. X., ktorá bola podkladom pre sfilmovanie rovnomenného filmu. Nepravdivých tvrdení za trojročné obdobie prednesených žalovanou vo verejnom priestore bolo veľké množstvo a ani pri najlepšej snahe nemôžu byť všetky špecifikované v rozsahu žaloby tak, aby táto zostala zrozumiteľná a aby samotné dokazovanie pred súdom bolo efektívne. Z tohto dôvodu žalobca vyberá na účely tohto súdneho konania niekoľko nepravdivých tvrdení žalovanej, ktorými zasiahla do dobrej povesti žalobcu, pričom žalobca uviedol 105 výrokov. Žalobca ďalej uviedol, že výroky 1 až 94 sú prednesené žalovanou na rokovaní pléna aaa dňa 06.04.2017 a doposiaľ sú zverejnené na <https://tv.nrsr.sk/archiv/schodza/7/20>; výroky 95 až 97 sú prednesené žalovanou na tlačovej konferencii dňa 01.03.2017 (v zmysle opravy v podaní zo dňa 24.02.2021 na č.l. 363), zdroj <https://www.youtube.com/watch?v=c5ozFmxHX24>; výroky 98 až 99 sú prednesené žalovanou na tlačovej konferencii dňa 23.09.2016, zdroj <https://www.youtube.com/watch?v=c3LCkWcAMhM> (v zmysle opravy v podaní zo dňa 24.02.2021 na č.l. 363), výrok 100 je prednesený žalovanou na tlačovej konferencii dňa 04.10.2016, zdroj <https://www.sas.sk/detail/512/boli-sme-na-prieskume-minister-E.-by-mal-vyvodit-politicku-zodpovednost/obsah>; výrok 101 je prednesený žalovanou na tlačovej konferencii dňa 22.12.2016, zdroj <https://www.sas.sk/detail/540/dvojaky-meter-ministra-E./obsah>; výroky 102 až 105 boli prednesené žalovanou v rádiu Expres dňa 07.04.2017, zdroj: <https://www.youtube.com/watch?v=6WmwKJ-qlJs>. Žalobca sa domáha ochrany svojho práva na dobrú povest' a tvrdí, že konanie žalovanej a využitie jej práva na slobodu slova a šírenie informácií bolo absolútne neproporcionálne, extenzívne a úplne nenáležité vo vzťahu k rešpektu práva žalobcu na ochranu jeho dobrej povesti. Žalovaná v prevažnom čase trvania protiprávneho konania bola verejne činnou osobou, poslankyňou aaa (09.09.2016 - 29.02.2020), členkou parlamentnej strany Sloboda a solidarita (09.09.2016 - 05.10.2019), predsedníčkou poslaneckého klubu strany Sloboda a solidarita a členkou Výboru aaa pre ľudské práva a menšiny, neskôr členka politickej strany Demokratická strana

a zároveň kandidátka č. 3 na kandidačnej listine vo voľbách na poslanca aaa v roku 2020. Na základe tohto postavenia bola a je verejnosťou vnímaná ako známa osoba a možno dôvodne predpokladať, že jej je prisudzovaná vyššia miera informovanosti a dôveryhodnosti, než bežnému občanovi. Žalobca tvrdí, že žalovaná zneužívala svoje politické postavenie, kedy z jej pozície bolo technicky a aj akokoľvek inak pre ňu veľmi jednoduché kedykoľvek zvolať tlačovú konferenciu a jednostranne prostredníctvom médií masívne šíriť o žalobcovi nepravdy. Žalobca zároveň tvrdí, že žalovaná práve z dôvodu svojho postavenia vo verejnom politickom živote použila „M.“ na svoje politické zviditeľnenie a teda konala so zisťným, zastretým motívom profitovať z pozornosti médií pri budúcom zisku volebných hlasov a absolútne nemala záujem brániť práva detí tak, ako to verejne deklarovala. Každé z trestných oznámení, ktoré žalovaná vo vzťahu k C. alebo osobám konajúcim za organizáciu ev. zamestnancom podala, zaštitovala žalovaná svojim postavením poslankyne aaa, pričom podávanie trestných oznámení ako poslanec aaa žalobca považuje za prekročenie právomocí v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Rovnako sa to týka podnetov, ktoré žalovaná ako poslankyňa aaa podávala rôznym orgánom verejnej moci. Žalovaná nemá odbornú spôsobilosť na posudzovanie odborných otázok, ktoré sa týkajú špecializovanej starostlivosti o cieľovú skupinu osôb s poruchami správania asociovaným s užívaním návykových látok a nemá v tejto oblasti absolútne žiadnu prax. Verejne teda interpretuje skreslene skutočnosti a okolnosti výlučne iba na základe svojho občianskeho postoja. Avšak túto skutočnosť verejnosti zamlčuje a vytvára o sebe dojem, že je problematiky znalá a že je „odbornička“, ktorá sa roky venuje rodinám a ich „sprevádzaniu“ v problémoch a že má dlhoročnú prax ako „sociálna poradkyňa“. Žalobca je neziskovou organizáciou. Jej účelom od založenia - teda už takmer dvadsať rokov, bola starostlivosť o osoby závislé od návykových látok na nepodnikateľskej, neziskovej báze. Nezisková organizácia nie je subjektom, ktorému by bola zverená právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach iných osôb, ani žiadnou súčasťou výkonu verejnej moci, zákonodarnej moci, súdnej moci. Nie je teda povinná znášať vyššiu mieru publicity alebo informovania o jej aktivitách. Naopak, žalobca tvrdí, že vzhľadom na typ poskytovanej verejnoprospešnej činnosti, žiaduca je vo vzťahu k informovaniu verejnosti istá miera zdržanlivosti. Publicita, ktorá dopadá na žalobcu, zákonite dopadá aj na jeho klientov. Žalobca tvrdí, že až do dňa 09.09.2016 skutočne a reálne svoju dobrú povesť mal. Žalobca bol jedným z mála zariadení svojho typu, ktoré malo trvale obsadené všetky lôžka a na umiestnenie bolo treba čakať. To všetko pri absolútne rovnakých (v porovnaní s inými zariadeniami), zo zákona plynúcich finančných podmienkach zo strany štátu za poskytnutú starostlivosť. Žalovaná rozširovala nepravdivé informácie, pri niektorých výstupoch zamlčovala podstatné skutočnosti, ktorých uvedenie by vytvorilo o realite opačný obraz, než aký svojim vyjadrením reálne dosiahla. Žalobca pre unesenie bremena tvrdenia na účely tejto žaloby označuje vyjadrenia, ktoré špecifikoval v čl. IV bod 8. tejto žaloby (pozn. súdu: 105 výrokov). Občianskoprávna zodpovednosť žalovanej pri neoprávnenom zásahu do dobrej povesti žalobcu je objektívna. Žalovanú teda zaťažuje bremeno dôkazu o tom, že jej tvrdenia neboli nepravdivé. Avšak ani v takomto prípade nie je oprávnená zasahovať do dobrej povesti právnickej osoby tvrdeniami, ktoré majú difamačný charakter. Žalovaná sa zároveň ako pôvodca neoprávneného zásahu nemôže exkulpovať tvrdením, že nepravdivé informácie zverejňovala v dobrej viere v ich pravdivosť, pretože ona osobne ako šíriteľka je v plnej miere zodpovedná za obsah šírených informácií. Žalobca zároveň tvrdí, že žalovaná nevynaložila ani minimálnu snahu alebo úsilie na zistenie pravdivosti šírených informácií. Žalobca žalovanú bezprostredne po jej prvom mediálnom výstupe, ktorým bolo zverejnenie blogu „E.“ dňa 09.09.2016 upozornil e-mailovým listom na to, že ňou prezentované informácie sa nezakladajú na pravde. Žalovaná osobne iniciovala podnet na Generálnu prokuratúru na vydanie protestu prokurátora po tom, ako vo februári 2017 ministerstvo práce v správnom konaní o odňatí akreditácie rozhodlo tak, že akreditáciu neziskovej organizácii nezrušilo. Následne iniciovala odvolávanie vtedajšieho ministra práce L. E. v parlamente, to dokonca 2x s cieľom vytvoriť politický, mediálny a verejný tlak na odňatie akreditácie. Cieľ nakoniec dosiahla, minister po vydaní protestu prokurátora v pokračujúcom správnom konaní akreditáciu žalobcovi v auguste 2018 zrušil. Žalovaná svoje tvrdenia prednášala zásadne verejne, v prostriedkoch masovej komunikácie. Formy, ktorými žalovaná tieto informácie širila boli: blogy na webovom portáli denníka N, tlačové konferencie/brifingy pod hlavičkou politickej strany Sloboda a solidarita, výstupy v elektronických médiách (najmä virtuálne médiá/internet, televízie, rozhlas), výstupy v printových médiách, prednesy na rokovaní pléna aaa. Všetky tieto formy mali vysokú publicitu a teda zasiahli obrovské množstvo respondentov týchto informácií. Okrem samotného originálneho prednesu nepravdivých informácií žalovanou v médiách, dochádzalo k masívnemu sekundárnemu citovaniu jej výrokov v ďalších a ďalších prostriedkoch masovej komunikácie. Negatívna publicita tak zasiahla žalobcu devastujúcim spôsobom a následky nie sú reparabilné. Nepravdivé informácie prednášané žalovanou boli publikované nielen v Slovenskej republike, ale aj v zahraničí, minimálne sa tak stalo v Českej republike (časopis E.). Žalovaná nepravdivé výroky prednášala v období od

09.09.2016, permanentne, s rôznou frekvenciou až do súčasnosti. Neoprávnený zásah nemal charakter jednorazového excusu, prípadne pár protiprávnych konaní, ale trvá dlhodobo počas obdobia takmer štyroch rokov mnohými čiastkovými konaniami žalovanej, ktoré sú tak frekventované, že fakticky ich nie je možné všetky presne uviesť. Žalovaná neprestala so zverejňovaním nepravdivých informácií ani v čase, kedy už bola verejne známa skutočnosť, že vo veci podozrení, ktoré verejne vyslovila, konajú sudy (vo veci neodkladných opatrení), orgány činné v trestnom konaní (trestné stíhanie vo veci sexuálneho zneužitia a vo veci týrania blízkej a zverenej osoby), rovnako tak orgány kontroly Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR (metodická kontrola a finančná kontrola) a rovnako tak orgány sociálno-právnej ochrany detí a kurately. Žalovaná neprednášala svoje informácie vecne. Forma, ktorú pri každom vystúpení žalovaná zvolila, bola naliehavá, burcujúca, znepokojujúca, tragická. Každé verejné vystúpenie žalovanej bolo mimoriadne emocionálne podfarbené a ovplyvňovalo tak v konečnej fáze nie rozumovú zložku respondenta, ale útočilo na jeho city. Žalobca má vedomosť o konaniach iniciovaných žalovanou, ktoré uviedol v žalobe. Podľa žalobcu je samozrejmé, že ak si bežný občan od poslankyne národnej rady vypočuje, aké množstvo zásahov verejnej moci je proti žalobcovi vedené, nevyhnutne dospeje k záveru, že „niečo sa v tom zariadení určite muselo stať“, keď to rieši také množstvo subjektov. Žalobca tvrdí, že žalovaná konala intencionálne, presne vedela, aký účinok budú mať jej mediálne výstupy sytené informáciami o konaniach orgánov verejnej moci voči žalobcovi. Je nepochybné, že každé trestné konanie alebo iné konanie orgánu verejnej moci je vykonávané zákonne, a teda žalobca je povinný ho zniesť a poskytovať súčinnosť. Avšak ak je pôvodcom všetkých týchto konaní jedna osoba, tieto vo vzájomných súvislostiach vytvoria úplne iný obraz, než keď sa posudzujú izolovane. Žalobca tvrdí, že je to obraz šikany, neodôvodneného masívneho zásahu do činnosti žalobcu a v celom rozsahu konanie proti dobrým mravom. S poukazom na uvedené sa žalobca domáha toho, aby súd rozhodol o tom, že žalovaná je povinná poskytnúť primerané zadosťučinenie, požadované ako morálne zadosťučinenie a to formou verejného ospravedlnenia za protiprávny zásah do dobrej povesti žalobcu. Vzhľadom na šírku a čas publikovania nepravdivých a difamačných tvrdení žalovanou voči žalobcovi, zverejnenie ospravedlnenia v mieste a spôsobe, ako je navrhnuté v petite žaloby, považuje žalobca za satisfakčné minimum. Ďalej žalobca žiada poskytnúť primerané zadosťučinenie ako peňažné plnenie vo výške 60.000,- eur, nakoľko negatívny zásah do dobrej povesti konaním žalovanej je nereparabilný do pôvodného stavu, a to ani poskytnutím verejného ospravedlnenia, ktoré je vzhľadom na škodlivý následok nedostačujúce.

3. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila v tom zmysle, že žalobca je poberateľom štátnych príspevkov na svoju činnosť na základe § 89 a nasl. zákona o ochrane detí. Žalovaná dlhodobo vystupuje vo verejnom priestore venujúc sa predovšetkým rodinnej politike a ľudským právam. Žaloba smeruje proti výrokom žalovanej urobeným v období, kedy mala status verejného činiteľa - poslankyne aaa, a ktorá vystupovala ako osoba špecializujúca sa na ochranu sociálnych a rodinných práv. Všetky výroky žalovanej vychádzajú zo skutkového základu, z okolností, zistení a informácií, ktoré sa dostali do jej dispozičnej sféry počas výkonu jej poslanskej mandátu. Žalovaná konala pri výkone verejnej funkcie, ktorej imanentnou súčasťou je aj verejné poukazovanie na závažné skutočnosti, a to s cieľom apelovať na nastolenie nápravy a chrániť dôležitý verejný záujem. Žalobca nemá výlučný status súkromnej právnickej osoby, ktorá nechcela, alebo nemala možnosť vstupovať do verejného priestoru. Žalovaná sa domnieva, že skutočným cieľom žaloby nie je ochrana práv žalobcu, ale jeho pokus o umlčanie, resp. „potrestanie“ poslankyne aaa, ktorá verejne vystúpila na ochranu práv jednej z najzraniteľnejších skupín v spoločnosti. Žalovaná bola jednou z tých, ktorá sa ako prvá oboznámila s prosbou o pomoc - išlo o oznámenie jednej z matiek dieťaťa umiestneného v resocializačnom zariadení prevádzkovanom žalobcom. Z oznámenia vyplynulo dôvodné podozrenie, že dcéra oznamovateľky bola sexuálne zneužívaná a týraná. Z následného šetrenia veci vzišlo podozrenie, že takýchto prípadov bolo viac. To všetko sa malo udiať na mieste, kde sa dieťaťu malo dostať starostlivosti a pomoci. Žalovaná ako poslankyňa aaa a súčasne ako osoba, ktorá sa dlhé roky profesijne venuje otázkam ochrany rodiny a maloletých detí, reagovala v záujme ochrany najzraniteľnejších. Po zistení, že aj napriek dôvodným podozreniam a náznakom na viacnásobné zneužívanie detí nedochádzalo k razantným postupom príslušných štátnych orgánov (najmä orgánov činných v trestnom konaní, Ústredia, súdov, Ministerstva, Komisárky pre deti), pristúpila žalovaná k zverejneniu opisu skutočností uvedených v oznámení matky dotknutého dieťaťa vo svojom prvom článku s názvom „ (september 2016). Tento príspevok žalovanej bol plne anonymizovaný, bez uvedenia akéhokoľvek označenia žalobcu alebo resocializačného zariadenia. Žalovaná na úvod článku sama uvádza, že tento „nástroj“ použila v krajnom prípade, keď už žiadna inštitúcia nevie, alebo nechce pomôcť. K ďalším článkom či vstúpeniam pristúpila až potom, čo sa v tejto veci vykonali potrebné zistenia a kontroly. Cieľom prvého článku bolo teda

upriamiť pozornosť verejnosti a príslušných štátnych orgánov na vážny a zjavne nedostatočne riešený problém. Výboru aaa pre ľudské práva a národnostné menšiny bol dňa 05.09.2016 doručený podnet oznamovateľky, pani U. I. s prílohami, podľa ktorého malo dôjsť k zlému zaobchádzaniu, týraniu, ponižovaniu a sexuálnemu zneužívaniu maloletých detí v resocializačnom zariadení C.. Poslanci výboru aaa pre ľudské práva a národnostné menšiny vykonali poslanecký prieskum dňa 04.10.2016 (na ústredí), 19.10.2016, 08.11.2016 (na ústredí a v C.) a 05.12.2016 (na ministerstve). Poslanci si okrem iného vyžiadali aj podnety prijaté ústredím týkajúce sa zariadenia C. za roky 2014 až 2016. Pracovníci ústredia poskytli poslancom 4 podnety, ktoré sa týkali poukazov na zlé zaobchádzanie, zlé hygienické podmienky, týranie, sexuálne zneužívanie, obmedzovanie kontaktu rodičov s deťmi. Poslanecký prieskum zistil viaceré pochybenia pri fungovaní I. a vybavovaní podnetov matiek detí a bývalých klientov smerujúcich k závažným podozreniam týkajúcim sa zneužívania a týrania. Z protokolu o výsledku kontroly ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 vykonanom v zariadení C. od 30.11.2015 do 29.04.2016 vyplýva, že aj napriek podnetom poukazujúcim na sexuálne zneužívanie či podávanie alkoholických látok klientom C. ústredie tieto vážne podozrenia v protokole nijako nereflektovalo a vôbec sa nimi nezaoberalo, pričom záverom Protokol ústredia konštatuje porušovanie zákona o ochrane detí zo strany C.. Pokiaľ ide o Protokol o výsledku kontroly Ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 zo dňa 23.11.2016, ministerstvo zistilo 7 porušení zákona o ochrane detí. Žalovaná sa osobne stretla s rodičmi detí umiestnených v resocializačnom centre, alebo priamo s bývalými klientmi (deťmi) resocializačného zariadenia C. v období od augusta 2016 do septembra 2019. Na schôdzi aaa dňa 06.04.2017 žalovaná ako poslankyňa aaa iniciovala odvolávanie U. práce, sociálnych vecí a rodiny v súvislosti so zisteniami v kauze C. a prednášala poslancom aaa všetky relevantné zistenia preukazujúce vážne pochybenia pri fungovaní I. a vážne pochybenia štátnych orgánov, pri zisťovaní a odstraňovaní týchto pochybení. Žalovaná ďalej uviedla, že žalobca zásah do svojej dobrej povesti presne nekonkretizuje, žalovaná tak na mnohých miestach nevie presne identifikovať, čo konkrétne žalobca namieta, čím sa mala žalovaná previniť, a v akom období sa tak malo stať. Žalovaná preto považuje za relevantný predmet sporu výroky označené žalobcom v bode 8. žaloby, na podklade ktorých žalobca požaduje ospravedlnenie aj podľa čl. I žalobného návrhu. Žalovaná ďalej poukazovala na to, že zo žaloby na mnohých miestach nie je jasné, čo (ktoré tvrdenie, ktorý výrok) žalobca považuje za ten, ktorý mal spôsobiť zásah do jeho práv. Žaloba je písaná formou „tekutého obvinenia“, ktoré je v sporoch o ochranu osobnosti neprípustné. Zo žaloby na niektorých miestach nie je zrejmé, či je skutočným žalobcom I. Y. ako právnická osoba, resp. čie práva žalobca v žalobe obraňuje. Mnohé z výrokov opísaných v žalobe boli žalovanou prednesené na pôde O. v súvislosti s výkonom jej poslaneckého mandátu. Výroky poslanca prednesené v O. sú chránené poslaneckou indemnitou a poslanec za ne nemôže byť braný na občianskoprávnu zodpovednosť. V opačnom prípade by išlo o zásah do ústavného práva poslanca na nerušený výkon verejnej funkcie garantovaný čl. 78 Ústavy. Žalobca sa domáha ochrany dobrej povesti neziskovej organizácie s názvom I., avšak rozhodné výroky sa v zásade netýkali priamo žalobcu, ale zariadenia bez právnej subjektivity - resocializačného zariadenia I., ktorého zriaďovateľom je žalobca. Keďže resocializačné zariadenie I. nemá právnu subjektivitu, nemohlo byť ani zasiahnuté do jeho práv. Ďalej žalovaná uviedla, že povest' žalobcu bola už pred rozhodným obdobím vnímaná negatívne. Rozhodné obdobie, za ktoré sa žalobca domáha údajného zásahu do jeho práv, je od 23.09.2016 do 07.04.2017, t.j. potom ako došlo k zverejneniu článku žalovanej s názvom „W. zo dňa 09.09.2016. Zverejnený článok bol plne anonymizovaný, bez uvedenia akéhokoľvek označenia žalobcu alebo daného resocializačného zariadenia. Žalovaná v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v súvislosti s činnosťou žalobcu X. boli už v minulosti podané viaceré trestné oznámenia. S činnosťou žalobcu boli spájané aj negatívne kauzy týkajúce sa pridelovania štátnych dotácií. Na základe zverejnených informácií o prepojenosti manželky riaditeľa C. na toto zariadenie nakoniec Úrad vlády SR zrušil pridelenie dotácie v sume približne 130.000,- eur. V rámci činnosti C., bolo v priebehu jeho existencie podávaných viacero podnetov za porušovanie zákona, hygieny a pod.. Napríklad ústredie riešilo za roky 2014 až 2016 minimálne 4 podnety, v ktorých sa poukazovalo na zlé zaobchádzanie, zlé hygienické podmienky, týranie, sexuálne zneužívanie, obmedzovanie kontaktu rodičov s deťmi. Žalovaná poukazuje aj na skutočnosť, že v období od zverejnenia anonymizovaného článku „S. dňa 09.09.2016 do 23.9.2016 bolo nezávisle od žalovanej prezentovaných množstvo negatívnych ohlasov na fungovanie a činnosť zariadenia C. Žalovaná zdôrazňuje, že ústredie už v apríli 2016 konštatovalo X. porušenia zákona o ochrane detí. Činnosť žalobcu má byť verejnoprospešného charakteru, preto je činnosť žalobcu pod väčším dohľadom verejnosti ako v prípade inej súkromnej osoby. Žalobca je zároveň osobou, ktorá je dotovaná štátom a jeho činnosť podlieha verejnemu záujmu. Žalobca svojou povahou a činnosťou vstúpil do verejného priestoru, a musí preto znášať oveľa väčšiu mieru pozornosti ako aj prípadnej kritiky. Žalovaná zdôrazňuje, že žalobca celkovo na štátnych dotáciách získal už viac ako 3,4

mil. eur. Žalovaná ďalej uviedla, že celkovo 100 označených výrokov žalovaná predniesla pri výkone svojho poslaneckého mandátu, na tieto výroky v plnom rozsahu dopadá indemnita, ktorá chráni výkon poslaneckého mandátu. Okrem výrokov prednesených v pléne pri zasadnutí aaa je podmienka miesta u žalovanej splnená aj pri výrokoch prednesených v tlačovom centre O.. Resocializačné zariadenie je priamo financované z verejných rozpočtov a je legitímnym právom poslancov O. vyčítať predstaviteľom výkonnej moci porušovanie pravidiel a zákonov, ktoré mali nastať v zariadeniach kontrolovaných štátnymi orgánmi a dotovaných z verejných zdrojov, a to aj spôsobom, že poslanec spomenie hoci aj súkromné zariadenia alebo iné osoby, ktorých sa toto porušenie má týkať. Žalovaná ďalej poukazovala na to že žalobca napadol vystúpenie verejnej ochrankyne práv a jej Mimoriadnu správu ústavnou sťažnosťou a domáhal sa ochrany pred neoprávneným zásahom do svojej dobrej povesti, pričom ústavný súd podanú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. V súvislosti s ostatnými výrokmí žalovanej 101 až 105 poukazuje žalovaná na to, že tieto výroky síce neboli prednesené v O. avšak boli s výkonom mandátu žalovanej spojené, boli prednesené žalovanou ako poslankyňou O., političkou, vo veciach týkajúcich sa dôležitého verejného záujmu. Žalovaná ďalej uviedla, že výroky 101 až 105 sú hodnotiacimi úsudkami žalovanej, ktoré sú postavené na konkrétnom skutkovom základe, pričom akýkoľvek výrok žalovanej nemožno vnímať izolovane, kontext je rozhodujúci, a to či už pri slovnom, alebo písomnom prejave žalovanej. Uverejnenie výroku autorom s privilegovaným postavením (poslanec O. privilegované postavenie má), neutralizuje argument dotknutej osoby o zásahu do jej práv z dôvodu, že bol výrok zverejnený v mienkotvornom médiu. Žalobca dnes nemôže úspešne obviňovať žalovanú z dôvodu, že niektoré z trestných oznámení bolo odložené, alebo trestné konanie (na ktoré žalovaná v čase poukazovala) bolo medzičasom zastavené. V čase, kedy žalovaná výroky prednášala, boli všetky výroky a poukazy na trestné konania a podozrenia z trestnej činnosti aktuálne. Žalovaná je názoru, že kontext prednesených výrokov, miesto ich prednesenia, spôsob a forma, sú prijateľné. Výroky ničím nevybočujú z bežne prezentovaných názorov politikov vo verejnom priestore, poukazujúcich na pochybenia dotýkajúce sa verejného záujmu. Žalovaná ďalej uviedla, že svojimi výrokmí prednesenými mimo O. nevystupovala len ako politička, ale súčasne vystupovala „občiansky“, s cieľom chrániť dôležitý verejný záujem a základné práva maloletých detí a ich rodičov. Žalovaná poukazovala na to, že činnosť žalobcu je verejnoprospešná a je dotovaná finančnými prostriedkami zo štátneho rozpočtu. Pri žalovanej nešlo o politický prejav, nakoľko politický prejav je smerovaný voči „politickej opozícii“. Za politický prejav by mohli byť považované nanajvýš výroky žalovanej prednesené v O. vo vzťahu k svojmu politickému oponentovi, avšak nikdy nie vo vzťahu k žalobcovi. Žalovaná informovala o skutočnostiach dôležitého verejného záujmu a informovala vždy aktuálne. Žalovaná sa vyjadrovala v O. pri výkone svojho mandátu. Pokiaľ sa žalovaná mala vyjadrovať inak, napr. v médiách, v diskusiách v televízii či rozhlase, či na inom mediálnom fóre, bolo takéto vyjadrenie ako poslankyne O. absolútne primerané jej postaveniu, tomu, čo od nej spoločnosť ako od poslankyne O. očakáva. Žalovaná vždy pracovala s faktami a overiteľnými informáciami. Jej verejné vystúpenia v kauze C. sa opierajú o podnet oznamovateľky, následne vykonané kontroly poslaneckého prieskumu, zistenia ministerstva, ústredia, závery akreditačnej komisie a výpovede osôb, s ktorými žalovaná prišla do kontaktu pri preverovaní podnetu oznamovateľky. Žalovaná uviedla, že jej prejavy týkajúce sa kauzy C. spĺňajú všetky kritériá testu proporcionality a nemôže byť za ne sankcionovaná. Žalovaná považuje žalobu za zmatečnú, keďže z nej nemožno jasne identifikovať (až na výnimku 105 výrokov označených v žalobnom návrhu), akými výrokmí sa mala žalovaná previniť a čím mala zasiahnuť do práv žalobcu. Žaloba smerujúca proti „všetkým vyjadreniam“, ktoré mala žalovaná urobiť, je nepripustná. Žalovaná ďalej uviedla, že pri výrokoch 1 až 20, 46 až 80 ide o svedecké výpovede bývalých klientov alebo zamestnancov C. ktoré žalovaná doslovne odcitovala, pričom uviedla: „Ja citujem.“, spomínané výroky nie sú výrokmí žalovanej. Pri výrokoch 21 až 45 ide o výroky, ktorými žalovaná odkazovala na závery z protokolu ústredia, alebo z protokolu ministerstva, prípadne závery poslaneckého prieskumu. Pri výrokoch 81 až 94 žalovaná odkazovala na dokumenty, ktorými disponovala (napr. podnet oznamovateľky), reagovala na zistenia iných osôb (členov akreditačnej komisie), na súdne rozhodnutia, hodnotila zistenia týkajúce sa C. vo svetle právnej úpravy Zákona o ochrane detí, odkazovala na komunikáciu medzi rodičmi a klientmi C. a podávala k uvedenému svoje závery a hodnotenia. V súvislosti s výrokom 95 žalovaná poukazuje na to, že ústredie eviduje podnety na podozrenia zo sexuálneho zneužívania, pričom výrok vyplýva zo zistení, že ústredie a ministerstvo mali o podnetoch týkajúcich sa podozrenia zo sexuálneho zneužívania vedomosť. V súvislosti s výrokom 96 žalovaná poukazovala na vyjadrenie riaditeľa I.. predneseného v moderovanej diskusii týždenníka .týždeň so žalovanou dňa 12.09.2016. Z vyjadrení riaditeľa žalobcu a zo spôsobu, akým ich prezentoval, nebolo nezvyčajné vyvodit' si úsudok, že riaditeľ žalobcu o sexuálnych stykoch v zariadení síce vie, avšak prezentuje ich ako niečo, čo sa jednoducho „deje“. V súvislosti s výrokom 97 žalovaná na podklade vážnych podozrení zo sexuálneho zneužívania (ktoré boli neskôr v

trestnom konaní potvrdené) v tomto výroku kritizovala „vládnú moc“ a zjavne mierila k ministrovi práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorý nezrušil akreditáciu zariadeniu C. ani potom, čo ho k tomu odporúčaním vyzvala akreditačná komisia. V súvislosti s výrokom č. 98 žalovaná kritizovala predovšetkým vládu a to predovšetkým postoj ministra, pričom vychádzala zo zistených prepojení riaditeľa C. a jeho manželky na vládu, pričom riaditeľ žalobcu sa preukázateľne zúčastnil mediálneho tréningu na Úrade vlády SR u mediálneho poradcu premiéra E. I., pána W. Z.. V súvislosti s výrokom 99 žalovaná hodnotí informácie získané predovšetkým z podnetu oznamovateľky, vykonanej kontroly poslaneckého prieskumu, zistenia ministerstva, ústredia, záverov akreditačnej komisie a výpovedí klientov C. s ktorými žalovaná prišla do kontaktu, a na ich podklade usudzuje, že kompetentné osoby si už na tomto základe vedia vytvoriť obraz, že k trestným činom v C. skutočne došlo. V súvislosti s výrokom 100 žalovaná prezentovala informácie zistené predovšetkým na základe vykonaného poslaneckého prieskumu. Pri výroku 101 žalovaná vychádzala z existencie úzkych väzieb a kontaktov žalobcu na predstaviteľov vládnej moci, t.j. obdobne ako v prípade výroku 98, pričom z predmetnej nahrávky ani nie je úplne zrejmé voči komu tento výrok smeruje. Výroky 102 až 105 je potrebné dať do kontextu aj s rokovaním O. týkajúceho sa odvolania ministra práce, sociálnych vecí a rodiny v príčinnej súvislosti so zisteniami a podozreniami vzťahujúcimi sa na C.. Žalovaná v rámci predmetných výrokov v podstate iba zopakovala svoje prednesy v pléne O., pričom v rámci týchto vychádzala rovnako z podnetu oznamovateľky, poslaneckého prieskumu a v rámci predmetných výrokov žalovaná zároveň kritizovala vtedajšiu vládu, ktorá systémovo zlyhala v rámci kauzy C. a v konečnom dôsledku aj odmietnutie vyslovenia nedôvery ministrovi. V neposlednom rade žalovaná vychádzala aj z Mimoriadnej správy ombudsmanky. V súvislosti s výrokmi 103 a 104 žalovaná uviedla, že aj v rámci týchto výrokov vychádzala z vyššie uvádzaných dokumentov, výpovedí klientov C. ktoré tieto nezávisle od seba prezentovali či už žalovanej ako aj príslušným orgánom v trestnom konaní. K výroku 105 žalovaná uviedla, že aj v tomto prípade primárne vychádzala zo zistení obsiahnutých v protokole ministerstva, pričom žalobca v rámci činnosti zariadenia C. uzatváral tzv. medzistrediskové zmluvy, ktorých predmetom boli výmena klientov medzi C. a ďalším resocializačným zariadením; aktuálne prebieha trestné stíhanie ohľadom subvenčného podvodu. Žalovaná rozporuje tvrdenie žalobcu o tom, že sa chcela „politicky zviditeľniť“. To, že žalovaná bola predstaviteľka politickej strany, ešte neznamená, že nemôže konať v záujme slabších a ohrozených, naopak, je to jej povinnosť ako volenej zástupkyne ľudí. Žalovaná ďalej uviedla, že nemôže niesť zodpovednosť za to, že jej vyjadrenie je redakčne spracované médiami, keďže zodpovednosť za obsah médií má ich prevádzkovateľ. Žalovaná vzniesla námietku premlčania vo vzťahu k uplatňovanému nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Záverom žalovaná navrhla žalobu zamietnuť a priznať jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobca v replike uviedol, že akreditácia, ktorou žalobca disponoval od 22.05.2006 bola zrušená rozhodnutím ministra zo dňa 09.07.2018, právoplatným 31.08.2018, ktoré rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu Trnava právoplatným 25.08.2020. Všetky tvrdenia žalovanej o „ohrozených deťoch“ sú jej subjektívnymi postojmi, ktoré ale v štvorročnom masívnom preverovaní nenašli žiadne potvrdenie. Jedinou výnimkou je odsúdenie bývalého zamestnanca pôsobiaceho na pozícii psychológa. Avšak - ani v tomto prípade nie je zrejmé, ako mal žalobca pochybiť. Konanie odsúdeného psychológa považuje žalobca nielen z trestnoprávneho hľadiska, ale predovšetkým z morálneho hľadiska za neprípustné a razantne ho odmieta. K jeho trestnému deliktu došlo v apríli 2015, riaditeľ ihneď vykonal opatrenia na zamedzenie kontaktu zamestnanca s klientmi, následne mu bolo doručené okamžité skončenie pracovného pomeru. Vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti nie je kompetenciou žalobcu. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaná nemá nikde v zákone zmocnenie na to, aby sama vyšetrovala, vypočúvala svedkov, týchto pripravovala na výsluchy pred vyšetrovateľom, napriek tomu to robila, protiprávne. Žalobca popiera, že podnet p. I. bola tá informácia, ktorá mala prispieť k tomu, že žalovaná sa rozhodla publikovať svoj blog ako poslednú možnosť, kedy všetky orgány verejnej moci zlyhali. Podnet bol doručený výboru O. dňa 05.09.2016, žalovaná publikovala svoj blog 09.09.2016, podľa žalobcu je zrejmé, že v lehote 05.09. - 09.09.2016 nemohla žalovaná urobiť také úkony, z ktorých by vyplynul záver, že všetky zložky verejnej moci zlyhali. Protokol z poslaneckého prieskumu napáda žalobca ako nezákonný, pretože zaznamenáva proces, ktorý bol vykonaný nezákonne, keď poslanci aaa a výbory aaa nemôžu vykonávať poslanecký prieskum u právnickej osoby, ktorá nemá verejnoprávny charakter, event. u právnickej osoby bez účasti štátu. K protokolu č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 podal žalobca písomné vyjadrenie, na základe čoho boli zohľadnené námietky a kontrolný proces bol ukončený Dodatkom k protokolu, pričom charakter zisteného porušenia nebol spôsobilý navodiť ohrozenie života alebo zdravia dieťaťa. Kontrolné zistenia ministerstva nemali taký charakter porušenia povinností, ktorý by odôvodňoval obavu o život alebo zdravý vývin detí, ktorý je

hmotnoprávnym dôvodom pre zrušenie akreditácie. Žalobca popiera vágnosť „obdobia“, v ktorom malo k protiprávnym zásahom dochádzať; pri každom žalobou napadnutom výroku je presne uvedené, kedy a kde odznel. Žalobca popiera, že by žalovanej prislúchala občiansko-právna poslanecká indemnita za výroky prednesené v orgánoch aaa. Žalobca očakáva, že žalovaná o jej dobrej povesti nebude „polemizovať“, ale pred súdom bude vykonané dokazovanie o tom, akú povesť mal žalobca do 09.09.2016 a po 09.09.2016. Konanie žalovanej bolo kamuflážou a priehľadným úskokom, nakoľko bolo úplne zrejmé, že identita organizácie vyjde najavo bezprostredne po spustení blogu; toto sa aj stalo. Žalobca tvrdí, že narušenie jeho dobrej povesti ako reakcia na informácie verejne šírené žalovanou po 09.09.2016 sú predmetom žaloby. Dobrá povesť žalobcu budovaná takmer dve desaťročia bola nenávratne zničená behom pár hodín. Ak by bol trestný čin psychológa žalobcu oznámený verejnosti primeranou formou, žalobca si je vedomý, že by to musel akceptovať. Žalovaná však neinformovala o tomto skutku vecne, ale pridávala k nemu nepravdivé informácie (o potrebe lekárskeho ošetrovania klientky...). Zároveň jednorazové zlyhanie jednotlivca zasadila do kontextu trápenia detí (maloletých klientov zariadenia) hladom, týraním, ponižovaním, neposkytnutím zdravotnej starostlivosti. Zároveň jednorazové zlyhanie konkrétnej osoby prezentovala spôsobom, z ktorého vyplývala miera sústavnosti. Žalobca rozporuje „negatívne názory“ klientov, nakoľko žalovaná sa odvoláva na bulvárne články. Nie je možné overiť, kto skutočne informácie produkoval, s akým obsahom a s akou motiváciou. Zároveň, všetky boli vydané v čase, keď už dobrá povesť žalobcu bola definitívne a nenávratne zničená. Žalovaná súdu uvádza, že žalobca celkovo na štátnych dotáciách získal už viac ako 3,4 mil. eur. Akú výpovednú hodnotu má tento izolovaný údaj? Všetky prostriedky boli využité v prospech klientov. Napriek tomu žalovaná tvrdí, že s prostriedkami sa zaobchádzalo tak, že boli krátené potreby detí a na deťoch „koristili“ súkromné osoby. Podľa žalobcu žalovaná na rozdiel od ochrankyne práv nehovorí o podozreniach, ktoré treba prešetriť, ale jednoznačne tvrdí, že došlo k mnohým konaniam v rozpore s trestným zákonom. Žalobca prisvedčuje žalovanej v tom, že každú uverejnenú informáciu treba posudzovať v kontexte. Najpodstatnejším kontextom však je, aký mediálny ohlas konanie žalovanej vyvolalo - z tohto dôvodu včlenil žalobca databázu mediálnych odkazov. Žalobca ďalej uviedol, že žaloba nesmeruje proti „všetkým vyjadreniam“; rozsah žalobného nároku je premietnutý v jeho petite. Žalobca tvrdí, že žalovaná nepreukázala, že výroky prednesené v aaa sú citáciami klientov. Zároveň nepreukázala pravdivosť týchto zdení, pričom zodpovednosť za pravdivosť verejne predneseného výroku znáša ten, kto ho prednesie a nie jeho autor. Žalobca popiera tvrdenie žalovanej o tom, že ústredie práce evidovalo 6 podnetov poukazujúcich na sexuálne zneužívanie; svoje nepravdivé tvrdenie žalovaná nepreukázala. K žiadnej akceptácii zneužívania detí zo strany riaditeľa žalobcu nedošlo. Žalovaná klame i v tom, kedy sa štatutár dozvedel o tom, že dieťa malo v zariadení sexuálny styk; štatutár sa o tejto skutočnosti dozvedel v auguste 2015, a to na základe vyžiadania súdu o vyjadrenie k podaniu matky maloletej. Podľa žalobcu žalovaná splieta dve kauzy do jednej - vyjadrenie o styku, ktorý mal byť „na rozlúčku“ nesúvisí s kauzou, v ktorej bol zamestnanec právoplatne odsúdený a ktoré rozhodnutie je za celé štyri roky t.č. v podstate jediné rozhodnutie, na základe ktorého možno konštatovať, že žalobca je zodpovedný za protiprávne konanie svojho zamestnanca. Druhé z rozhodnutí postihuje (neprávoplatne) fyzickú osobu, a nie zamestnanca, ktorému boli deti zverené. Žalobca tvrdí, že žiadny právny predpis neukladá resocializačnému centru zamestnávať psychológa. Žalobca ďalej uviedol, že výrok žalovanej o existencii „úzkych väzieb a kontaktov žalobcu na predstaviteľov vládnej moci“ je absolútny výmysel. Žalovaná kroky, ktoré vykonávala, necentrovala na ochranu detí, ale na perzekúciu žalobcu, jeho štatutára a jeho manželky; svedčia o tom mnohé podnety a trestné oznámenia. Žalobca dáva do pozornosti súdu, že žalovaná manipulovala verejnú mienku nielen tým, čo (nepravdivo) hovorila, ale aj tým, čo zamlčovala. Žalobca ďalej uviedol, že práve žalovaná je osobou, ktorá zneužila deti a ich rodiny na to, aby možno z banálnych nedorozumení vyprodukovala obrovský škandál. Aby ňou naprojektovaná kauza mohla pokračovať, žalovaná sa neštítala ani toho, aby sama vyhľadávala deti a následne ich ovplyvňovala pred ich výpoveďami. Žalobca zastáva postoj, že sloboda slova nemôže požívať právnu ochranu v prípade, že sa jej realizáciou do verejného priestoru dostáva klamstvo.

5. Žalovaná sa v duplike vyjadrila, že žalobca síce (formálne) označuje výroky, ktoré považuje za difamačné, avšak k tomu-ktorému výroku nepodáva adresný právny ani skutkový výklad, neuvádza v čom je ten-ktorý výrok, alebo presná skupina súvisiacich výrokov nepravdivý/difamačný, z akého dôvodu a aký zásah do práv bol týmto spôsobený. Indemnita, ktorá vylučuje občianskoprávnu zodpovednosť poslancov v rámci ich výrokov pri výkone mandátu, bola v slovenskom právnom poriadku opätovne zavedená v rámci zákona č. 140/2004 Z.z. ktorým sa mení Ústava SR. Predmetnou novelou sa z čl. 78 ods. Ústavy SR vypustila tretia (posledná) veta, ktorá pri indempnate poslancov stanovovala, že „Občianskoprávna zodpovednosť poslanca tým nie je dotknutá“. Žalovaná ďalej uviedla, že je

nepochybné, že trestné činy sa v I. skutočne stali a za týmito stáli zamestnanci žalobcu. Pri takýchto závažných pochybeniach, keď psychológ zariadenia (označovaný aj ako zástupca riaditeľa) a ergoterapeut, zneužili klientky I., bolo nepochopiteľné, že zariadenie napriek uvedeným skutkom naďalej požívalo akreditáciu. Žalobca nijako nepreukazuje, či sa správny súd vyjadril k akreditácii žalobcu z hmotnoprávneho hľadiska, preto odkazovať na rozhodnutie správneho súdu bez poukazu na jeho odôvodnenie a navyše v čase, keď bude otázka odobratia akreditácie predmetom ďalšieho konania na ministerstve, sa žalovanej javí ako predčasné. Žalovaná odmieta nepodložené tvrdenia, že mala využiť prezentáciu kauzy pre svoje politické zviditeľnenie. Žalovaná téme venovala stovky hodín svojej poslanskej práce a času, stretávala sa s klientmi tohto zariadenia, spolu s ostatnými poslancami sa zúčastňovala prieskumov. Žalovaná považuje žalobu iba ako osobný akt pomsty vedenia I. za to, že nemlčala a verejne poukazovala na podozrenia z nezákonného postupu. Podľa žalovanej je už z doručeného podnetu oznamovateľky zrejmé, že príslušné orgány zlyhali pri podnetoch matiek jednotlivých klientov I. už dávno predtým ako v období medzi 05.09.2016 až 09.09.2016. Žalovaná zdôrazňuje, že v čase zverejnenia prvého blogu nebola výpoveď L. V. žiadnym spôsobom spochybnená. Žalovaná ďalej uviedla, že tvrdenia p. B. uvádzané v zápisnici z OR PZ Bratislava II o trestnom oznámení sa ukázali ako pravdivé.; v súvislosti s kauzou xxx boli voči konkrétnym osobám (zamestnancom) vydané odsudzujúce trestné rozhodnutia, a to: bývalý psychológ zariadenia (označovaný aj ako zástupca riaditeľa) bol právoplatne odsúdený za sexuálne zneužívanie klientok C., za čo mu bol udelený trest odňatia slobody s trvaním 32 mesiacov s trojročným podmieneným odkladom výkonu trestu a zamestnanec zariadenia bol odsúdený za sexuálne zneužívanie maloletej O.. Žalobca dlhodobo poberá finančné prostriedky štátu, bol tak nepochybne subjektom, v ktorom mohli poslanci vykonať predmetný poslanecký prieskum. Žalovaná si ohľadom Dodatku k protokolu dovoľuje uviesť, že následné „opravy“ ohľadom prítomnosti psychológa v zariadení v predmetnom období boli podľa jej názoru vykonané prinajmenšom právne nedôsledne a unáhlene. Riaditeľ žalobcu nebol v danom čase Akreditačnej komisii nahlásený ako psychológ, nemohol tak v zariadení xxx vykonávať funkciu psychológa. V Dodatku k protokolu ministerstva sa nemenia zistené závery, na ktoré poukázala žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe. Nie je pravdou, že žalovaná neoprávnene zasahovala a šírila informácie o súkromnom živote klientov; žalovaná reprodukovala výlučne výpovede len tých klientov I., ktorí sa dobrovoľne rozhodli vyrozprávať žalovanej ich osobnú skúsenosť so zariadením xxx. Žalovaná pre úplnosť uvádza, že na podklade zistení (napríklad na podklade zistení poslaneckého prieskumu) došlo následne k viacerým krokom na zabezpečenie väčšej ochrany maloletých detí (nielen) v resocializačných zariadeniach. Žalovaná príkladom uvádza, že boli vykonané rozsiahle zmeny v právnej úprave Zákona o sociálnoprávnej ochrane detí a sociálnej kuratele (napr. v dôsledku prijatej novely zákona č. 61/2018 Z.z.). Žalovaná ďalej uviedla, že orgány činné v trestnom konaní sú zo zákona povinné prešetrovať všetky skutočnosti, ktoré môžu naplňať znaky trestného činu; na tento postup orgánov činných v trestnom konaní žalovaná prirodzene nemá žiaden dosah. Žalovaná v rozhodnom období mala status poslankyne aaa a v takomto postavení informovala, na čo následne médiá reagovali tým, že ju ako poslankyňu nadväzne dopytovali a žiadali o rozhovor, vyjadrenie, účasť v reláciách. Žalovaná má len malý vplyv na to, ako s so zverejnenými informáciami naložia médiá. Žalovaná zastáva názor, že z dlhodobého hľadiska je odňatie akreditácie vhodnejším prostriedkom na zabezpečenie ohrozených práv detí, nakoľko sa týmto eliminuje možnosť, aby boli deti do umiestnené do zariadenia, ktoré nespĺňa zákonné kritériá.

6. Žalobca ako dôkazy predložil Uznesenie ORPZ v Bratislave II ČVS: ORP-1335/4-VYS-B2-2017 zo dňa 28.03.2019, list žalobcu, Vyhlásenie rodičov, Sprístupnenie informácie zo dňa 04.03.2019, Rozhodnutie KRPZ v Trnave č. KRPZ-TT-OKAP-2019/001934-008 zo dňa 04.03.2019, Uznesenie KRPZ v Trnave ČVS:KRP-60/1-VYS-TT-2016 zo dňa 14.12.2018, e-mailovú komunikáciu zo dňa 11.09.2016, článok zo dňa 07.10.2016, prepis vystúpenia žalovanej v pléne aaa 04.06.2017, Upovedomenie poškodeného zo dňa 30.05.2018, 7 ks časopisu xxx, USB nosič s el. záznamami (webové zdroje, videozáznamy, časopis xxx v el. forme), print screen FB profilu žalovanej, Oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 04.05.2015, vyjadrenie žalobcu v konaní OS Piešťany sp.zn. 9P/55/2015, Uznesenie OS Piešťany č.k. 9P/55/2015-75 zo dňa 23.09.2015, Dodatok k protokolu ústredia zo dňa 16.06.2016, Dodatok k protokolu ministerstva zo dňa 20.12.2016, Rozhodnutie ministerstva zo dňa 08.02.2017, diskusia k blogu „.. článok v denníku Pravda, Uznesenie KS v Trnave č.k. 23CoPom/3/2016-55 zo dňa 07.11.2016, Uznesenie OS Bratislava III č.k. PPom/5/2016-12 zo dňa 20.09.2016, protokoly KP Trnava z previerok stavu zákonnosti zo dňa 08.12.2014, 14.12.2015, článok „V. má platiť 200-tisíc za kritiku sudkyne preventívne, rozhodol súd.“ zo dňa 03.07.2018, ďalšie zdroje publikovania žalovaných výrokov, článok „xxx žiada od V. ospravedlnenie a odškodné 60-tisíc eur“ zo dňa 11.05.2021, článok „Od O. V.

žiada xxx ospravedlnenie a 60-tisíc eur" zo dňa 11.05.2021, status FB žalovanej zo dňa 11.05.2021. Žalobca ďalej navrhol vykonať dokazovanie spisom Výboru pre ľudské práva a národnostné menšiny, ktorým sa výbor zaoberal podnetom z roku 2016, spisom N. K. z ÚPSVaR Piešťany, osobným spisom klientky - N. K. z neziskovej organizácie xxx, súdnym spisom z konania sp.zn. 61P/98/2016 OS Bratislava II, videoprojekciou záznamov tlačových konferencií a iných mediálnych vystúpení, ktoré sú obsiahnuté v čl. IV bod 4. žaloby, oboznámením s obsahom článkov webových portálov obsiahnutých v čl. IV bod 4. žaloby a oboznámením s obsahom v žalobe špecifikovaných blogov zverejnených na webovom portáli Y. Žalobca tiež navrhol zaviazať žalovanú predložiť fotokópie všetkých podnetov, ktoré realizovala vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní a k orgánom verejnej moci, ako aj fotokópie listín, ktorými boli tieto podnety meritórne ukončené, zaviazať žalovanú predložiť podnet pre OSN ako aj výsledok jeho prešetrenia. Ďalej žalobca navrhol vykonať dokazovanie (s prihliadnutím na podanie zo dňa 24.02.2021 na čl. 363) výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov U. G. F., W. V., U. R. B., U. R. T., U. E. Y., U. E. X., U. E. U., U. R., U. V. H., P. P. P. D., P., U. C. F., U. U. F., U. U. L., K. M., U. B., U. L., M. X., C. X. R., U. L. F., W. M., K. V., U. X., U. L., L. M., M. G., E. X., W. Z., U. F. X., C. X. Z., P., P. X. U., Y. B., U. I..

7. Žalovaná ako dôkazy predložila list M. I. s prílohami (Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 26.08.2016, Uznesenie OS Piešťany č.k. 13P/212/2014 zo dňa 18.12.2014, lekársku správu, list M. B. zo dňa 31.08.2016 (celý na čl. 341), Zápisnicu o trestnom oznámení zo dňa 10.08.2016, lekárske správy zo dňa 25.11.2015, 10.12.2015, 24.11.2015, 08.01.2016, 15.08.2016, 22.03.2016, Zápisnicu z GP SR zo dňa 22.08.2016, lekársku správu, list L. zo dňa 30.08.2016, potvrdenie K. E., Zápisnicu z poslaneckého prieskumu, Protokol ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030, Protokol ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 zo dňa 23.11.2016, Uznesenie KS v Trenčíne sp.zn. 23To/104/2018 zo dňa 15.10.2018, článok „Polícia zriadila tím na vyšetovanie K. zo dňa 13.09.2016, článok „Kauza xxx nabera na obrátkach: Generálna prokuratúra dala pokyn na tri nové stíhania" zo dňa 20.03.2020, článok „Život v T.: Zneužívanie? Nikto nám to nechcel uveriť (rozhovor)" zo dňa 12.09.2016, článok „Desivé svedectvá ďalších klientov T. resocializačného zariadenia: Čo slovo to čistý horor!" zo dňa 13.09.2016, článok „Kauza zneužívania maloletých v T.: Sex s klientmi tu mali viacerí!" zo dňa 13.09.2016, článok „V. po mesiaci v centre xxx utiekol: Šokujúce detaily o hororových podmienkach v zariadení!" zo dňa 14.09.2016, článok: „Liečia z drog. Peniaze dostali okľukou." zo dňa 15.12.2009, článok „Ak má dieťa skončiť so závislosťou, úradník ho zväčša pošle do C. zo dňa 13.09.2016, článok „xxx prišiel o akreditáciu pre ohrozenie detí, ich časté úteky aj problematiké zmluvy" zo dňa 23.08.2017, článok „Príbeh kontroverzného zariadenia: Na čo minul xxx milióny eur?" zo dňa 24.10.2016, Prevádzkový poriadok tlačovej miestnosti v budove aaa č. CRD 1019/2015 zo dňa 01.07.2015, Podnet žalovanej adresovaný GPSR zo dňa 13.03.2017, rozsudok OS Nitra sp.zn. 6T/59/2018 zo dňa 15.10.2018. Žalovaná ďalej navrhla vykonať dokazovanie (s prihliadnutím na podanie zo dňa 15.02.2021 na čl. 354) výsluchom žalovanej, výsluchom svedkov Y. B., K. B., U. M., K. B., M. B., W. L., U. E. X., U. P. M., U. Z. T., U. G. X., doc. P. W. U., P., P. P. Z. R. U., P., M. M.. Žalovaná tiež navrhla vykonať dokazovanie stenografickým záznamom z vystúpenia žalovanej počas rokovania aaa zo dňa 06.04.2017 a tzv. komunikáciou „Z."

8. Podaním zo dňa 20.03.2021 (na čl. 385) zobral žalobca žalobu späť v časti o uloženie povinnosti žalovanej zdržať sa ďalších vyjadrení na adresu žalobcu vo verejnom priestore a zdržať sa ďalšieho zasahovania do dobrej povesti žalobcu.

9. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP"), žalobca môže vziať žalobu späť.

10. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

11. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

12. Súd v súlade s citovanými ustanoveniami konanie vo vyššie uvedenej časti (odsek 8.) vo výroku I. rozsudku zastavil, keď nebolo potrebné zisťovať stanovisko žalovanej k čiastočnému späťvzatiu žaloby, pretože k nemu došlo pred prvým pojednávaním.

13. K úprave prvého petitu žaloby v podaní žalobcu zo dňa 20.03.2021 (na č.l. 385) súd uvádza, že na námietku žalovanej (v podaní zo dňa 15.02.2021 na č.l. 351) o nevykonateľnosti pôvodného petitu ospravedlnenia, sa žalobca s uvedeným stotožnil a v záujme vykonateľnosti petitu ospravedlnenia tento upravil. Keďže išlo o odstránenie väd žaloby v zmysle uvedenia vykonateľného žalobného návrhu (§ 132 ods. 1 CSP) namiesto nevykonateľného (keďže vybrané denníky by nemali povinnosť zverejniť text ospravedlnenia), uvedené súd považoval nie za zmenu žaloby, ale za odstránenie väd žaloby, o čom nebolo potrebné rozhodovať.

14. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, ďalej tými zvukovo-obrazovými záznamami, na ktorých boli zachytené výroky 1 až 105 uvedené v žalobe (uložené na USB resp. dostupné na uvedených odkazoch), ako aj výsluchom žalovanej, pričom z nesporných skutkových tvrdení, ako aj z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav:

15. Žalovaná dňa 09.09.2016 publikovala blog „. v ktorom sa uvádzajú krstné mená osôb bez priezvisk, pričom nie je menované zariadenie. Žalovaná predniesla výroky 1 až 105 uvedené v žalobe, a to výroky 1 až 94 na rokovaní pléna aaa dňa 06.04.2017, výroky 95 až 97 na tlačovej konferencii v tlačovom centre aaa dňa 01.03.2017, výroky 98-99 na tlačovej konferencii v tlačovom centre aaa dňa 23.09.2016, výrok 100 na tlačovej konferencii v tlačovom centre aaa dňa 04.10.2016, výrok 101 na tlačovej konferencii strany Sloboda a solidarita dňa 22.12.2016, výroky 102 až 105 v relácii rádia Expres dňa 07.04.2017. Žalobca je neziskovou organizáciou poskytujúcou všeobecne prospešné služby a zriaďovateľom resocializačného zariadenia xxx, pričom poberá finančné prostriedky štátu. Žalovaná od roku 1998 pracovala ako učiteľka, vychovávateľka, od roku 2006 pracovala v Asociácii náhradných rodín ako sociálna poradkyňa pre náhradné rodičovstvo, po voľbách v roku 2010 bola poslankyňou aaa za stranu Sloboda a solidarita, podpredsedníčkou výboru aaa pre sociálne veci a pôsobila ako externá poradkyňa ministra práce, sociálnych vecí a rodiny pre oblasť rodinnej politiky. V období výrokov bola žalovaná poslankyňou aaa, členkou výboru aaa pre ľudské práva a menšiny a členkou strany Sloboda a solidarita. Zariadeniu xxx bola odňatá akreditácia na základe rozhodnutia ministra práce, sociálnych vecí a rodiny právoplatného dňa 31.08.2018, ktoré rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Trnave právoplatným dňa 25.08.2020.

16. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ÚSR“), každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

17. Podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ÚSR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. (1) Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. (2) Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. (4)

18. Podľa čl. 13 ods. 2 a 4 ÚSR, medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. (2) Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. (4)

19. Podľa § 19b ods. 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadostučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch. (2) Odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby. (3)

20. Podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 04.11.1950 v znení protokolov (ďalej len „Dohovor“), každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam. (1.) Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti,

územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci. (2.)

21. V konaní nebolo sporným, že žalovaná predniesla výroky označené v žalobe ako výroky 1 až 105, ani skutočnosť, kedy a kde boli prednesené. Sporným nebolo ani to, že žalovaná dňa 09.09.2016 publikovala anonymizovaný blog „W.. Nesporným bolo aj postavenie žalobcu ako neziskovej organizácie poskytujúcej verejnoprospešné služby a zriaďovateľa resocializačného zariadenia xxx, na činnosť ktorého poberal finančné prostriedky štátu, ako aj postavenie žalovanej v rozhodnom období výrokov ako poslankyne aaa, členky Výboru aaa pre ľudské práva a menšiny a členky strany Sloboda a solidarita a jej predchádzajúce pôsobenie ako učiteľky, vychovávateľky, sociálnej poradkyne pre náhradné rodičovstvo, podpredsedníčky Výboru aaa pre sociálne veci, externej poradkyne ministra práce, sociálnych vecí a rodiny pre oblasť rodinnej politiky. Sporným zostalo, či mali výroky žalovanej reálny skutkový základ, či boli spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, a či nimi bolo do dobrej povesti žalobcu zasiahnuté, ako aj včasnosť podania žaloby v prípade uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie.

22. Právo na zachovanie dobrej povesti a sloboda prejavu, chránené článkami 19 a 26 ods. 1 ÚSR, sú ústavné práva, ktoré sa môžu dostať do kolízie. Takýto stret práv sa posudzuje práve pri aplikácii § 19b OZ v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany dobrej povesti právnickej osoby. Súdy, posudzujúce kolíziu týchto ústavou chránených práv, musia dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu, jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. Preto je potrebné skúmať intenzitu tvrdeného porušenia práva na ochranu dobrej povesti v spojitosti so slobodou prejavu a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Tvrdený zásah do práva na ochranu dobrej povesti pritom musí bezprostredne súvisieť s porušením chráneného základného práva, musí ísť teda o zásah neoprávnený, ktorý presiahne svojou intenzitou takú mieru, ktorú v demokratickej spoločnosti už nemožno tolerovať. Pritom však nie sú rozhodujúce subjektívne pocity osoby, ktorej sa výroky týkajú, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne v spoločenskom postavení) vnímala aj každá iná osoba (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/137/2008 zo dňa 18.02.2010).

23. V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou platí, že súd je viazaný žalobou. Základ nároku uplatneného žalobcom je vymedzený skutkovým základom opísaným v žalobe v spojení s navrhovaným petitom žaloby, pričom takto je pre súd vymedzené, čo je predmetom konania. Medzi základné procesné povinnosti strany sporu nevyhnutné pre úspech v sporovom konaní patrí nielen povinnosť dôkazu, ale aj jej predchádzajúca povinnosť tvrdenia. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, a to s obsahom, ktorý vychádza z hypotézy hmotnoprávnej normy. Ide o substancované tvrdenia, teda tvrdenia, ktoré možno podradiť pod konkrétne ustanovenie hmotného práva. V prípade, že žalobca v žalobe neuvedie ani len také skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné vyvodiť predmet konania, t.j. čoho sa žalobca žalobou domáha, procesnou sankciou by mohlo byť až odmietnutie žaloby po predchádzajúcej výzve na odstránenie väd žaloby. V prípade, že skutkové tvrdenia v spojení s petitom umožňujú vyvodiť, čo je predmetom konania, súd žalobu meritórne prejedná, avšak neunesenie bremena tvrdenia bude znamenať neúspech strany spočívajúci v strate sporu v zmysle zamietnutia žaloby (porovnaj napr. uznesenie NSSR sp.zn. 7Cdo/112/2015 zo dňa 04.11.2015).

24. V tu prejednávanej veci žalobca vymedzil predmet konania dostatočne na to, aby bolo súdu zrejmé, čoho sa žalobca žalobou domáha, a síce, že žiada od žalovanej ospravedlnenie za to, že v období od 09.09.2016 až do marca 2020 prednášala verejne nepravdivé tvrdenia o spôsobe činnosti žalobcu a o spôsobe starostlivosti o zverených klientov a deti, ako aj finančného zadosťučinenia. Nebol preto daný dôvod pre odmietnutie žaloby, ale súd ju meritórne prejednal.

25. V prípade počiatočného dátumu uvedeného obdobia (09.09.2016), vychádzajúc z textu žaloby, ide o deň publikovania blogu žalovanej s názvom „E.“ (prístupný na <https://dennikn.sk/blog/555546/E./>). V článku sa uvádzajú iba krstné mená matky a dcéry, neuvádza sa názov resocializačného zariadenia, pričom v jeho úvode žalovaná uvádza, že zverejnenie príbehu použila v krajnom prípade, keď už žiadna inštitúcia nevie alebo nechce pomôcť, s tým, že bude anonymizovať zúčastnených, pretože nie je novinárka a jej prvoradým záujmom je chránenie záujmov maloletých detí. V spojitosti s týmto článkom žalobca neuviedol, že by došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti niektorým z výrokov,

keď v žalobe výslovne uviedol iba výroky 1 až 105, ktoré boli prednesené pri konkrétnych vystúpeniach žalovanej (06.04.2017, 01.03.2017, 23.09.2016, 04.10.2016, 22.12.2016 a 07.04.2017) zachytených na zvukovoobrazových záznamoch. Keďže žalobca v súvislosti s uvedeným blogom žiaden z výrokov nešpecifikoval a neuviedol, prečo práve ten-ktorý výrok považuje za neprimeraný, bola žaloba v tejto časti nepreskúmateľná, čo je jedným z dôvodov zamietnutia žaloby. Súd nie je povinný (a ani oprávnený) vyhľadávať spomedzi jednotlivých výrokov žalovanej v rámci blogu tie, ktoré by žalobca mohol považovať za neoprávnený zásah do jeho dobrej povesti a prečo. Súd však dodáva, že ak by aj žalobca niektoré výroky alebo aj celý text blogu ako neoprávnené zasahujúce do jeho dobrej povesti označil, žaloba v tejto časti by nemohla byť dôvodná. Text článku je anonymizovaný, v celom texte článku sa označenie žalobcu ani resocializačného zariadenia neuvádza a totožnosť žalobcu nie je vyvoditeľná ani z obsahu článku. Ak po zverejnení blogu bola totožnosť zariadenia zistená, za uvedené žalované nenesie žiadnu zodpovednosť. Z komentárov predložených žalobcom (č.l. 295-296) vyplýva, že žalovaná neuviedla názov zariadenia ani na naliehanie čitateľov v komentároch. Z uvedených dôvodov (nepreskúmateľnosť a anonymizácia) by žaloba rovnako nemohla byť úspešná.

26. Rovnako bola žaloba nepreskúmateľná aj pokiaľ ide o celkové obdobie tvrdeného neoprávneného zásahu od 09.09.2016 do marca 2020, s výnimkou dátumov 23.09.2016, 04.10.2016, 22.12.2016, 01.03.2017, 06.04.2017 a 07.04.2017, pri ktorých jediných dátumoch je zrejmé, prečo sú zahrnuté do uvedeného obdobia, keďže v súvislosti s vystúpeniami žalovanej v uvedených dňoch žalobca uvádza konkrétne výroky, ktoré považuje za neoprávnený zásah do jeho práv. Hoci žalobca na USB nosiči, resp. aj priamo v žalobe, uviedol odkazy na rôzne mediálne zdroje (v ktorých má vystupovať priamo žalovaná alebo ktoré z tvrdení žalovanej čerpajú), v súvislosti s nimi v žalobe nekonkretizoval žiadne výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu a dôvod, prečo práve nimi. Žalobca tak neurobil ani po tom, ako žalovaná uvedené výslovne namietala vo svojom vyjadrení k žalobe (body 28., 143, 206.), pričom poukazovala na to, že zo žaloby na mnohých miestach nie je jasné, ktorý výrok žalobca považuje za ten, ktorý mal spôsobiť zásah do jeho práv a žaloba je písaná formou „tekutého obvinenia“. Žalobca na uvedené reagoval v replike v tom zmysle, že žalované výroky sú úplne presne citované a lokalizované v čase a mieste ich prednesu, resp. že rozsah žalobného nároku je premietnutý v jeho petite. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemal v úmysle konkretizovať jednotlivé výroky obsiahnuté v mediálnych výstupoch, na ktoré odkazoval. Takto skutkovo vymedzená žaloba však v žiadnom prípade nemôže obstať ako preskúmateľná. V prípade civilného sporového konania platí zásada prejednávacia, v zmysle ktorej mal žalobca povinnosť tvrdenia, ktorými konkrétnymi výroky žalovaná neoprávnené zasiahla do jeho dobrej povinnosti a prečo práve nimi. Bremeno tvrdenia však žalobca v prípade trvania zásahu od 09.09.2016 do marca 2020 (s vyššie uvedenými výnimkami tvrdeného zásahu dňa 23.09.2016, 04.10.2016, 22.12.2016, 01.03.2017, 06.04.2017 a 07.04.2017) nesplnil, a teda bremeno tvrdenia v tomto smere neunesol, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby.

27. Pokiaľ ide o mediálne zdroje, ktoré podľa žalobcu čerpajú z tvrdení žalovanej, súd dodáva, že žalovaná nenesie zodpovednosť za redakčné spracovanie jej vyjadrení médiami, a v prípade, že došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu spracovanými príspevkami niektorým z médií, nič žalobcovi nebráni domáhať sa svojich práv žalobou podanou proti prevádzkovateľovi média. Z uvedeného vyplýva, že v tejto časti žaloby (ak by bola preskúmateľná) by chýbala pasívna vecná legitímácia žalovanej.

28. V prípade tvrdených neoprávnených zásahov vystúpeniami žalovanej dňa 23.09.2016, 04.10.2016, 22.12.2016, 01.03.2017, 06.04.2017 a 07.04.2017, pri týchto dátumoch žalobca síce uviedol konkrétne výroky, resp. skupiny výrokov (1 až 105), avšak tieto sú uvedené iba formálne. Pri žiadnom z nich totiž žalobca neuvádza, v čom konkrétne má byť uvedený výrok/skupina výrokov/časť výroku difamačný, z akého dôvodu je výrok difamačný a aký zásah do práv žalobcu ním bol alebo mohol byť spôsobený. Žalobca teda v rozpore so svojou povinnosťou tvrdenia ani pri jednom z namietaných výrokov neuviedol konkrétnu skutkovú analýzu toho-ktorého výroku, aby tak bolo zrejmé, prečo práve tento výrok považuje za difamačný a v čom, pričom žalobca tak neurobil ani na výslovné námietky žalovanej v priebehu konania. Uvedené bolo potrebné (okrem všeobecnej povinnosti strany ako žalobcu uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia) aj z dôvodu, že žalobca v rámci výrokov uvádza také výroky, z ktorých nie je ani pri najlepšej vôli zrejmé, prečo ich žalobca považuje za difamačné a akého zásahu do dobrej povesti žalobcu boli schopné. Príkladmo súd uvádza výrok 24 (namieta žalobca všeobecnú povinnosť zariadenia? / pochybenie kontrolnej skupiny? / zdržiavanie sa maloletej doma?), výrok 33 (prečo sa žalobca cíti dotknutý týmto všeobecným výrokom o psychologickú starostlivosť v rámci resocializačného programu?), výrok 37 (namieta žalobca žiadosť poslaneckého prieskumu? / príslub

štátneho zástupcu? / obsah následnej informácie?), výrok 43 (prečo sa žalobca cíti dotknutý na svojich právach výrokom, že ústredie práce na základe zistení nevykonalo žiadne sankčné ani preventívne opatrenia?), výrok 83 (namieta žalobca odporúčanie akreditačnej komisie? / všeobecnú otázku právneho nároku na akreditáciu?), výrok 93 (namieta žalobca uskutočnenie školení? / neexistenciu akreditácie na školenia? / neexistenciu dohľadu ministerstva a ústredia?). Súd však opakuje že v prípade všetkých žalobcom uvedených výrokov bolo pre unesenie bremena tvrdenia nevyhnutné uviesť skutkovú analýzu výrokov, t.j. uviesť v čom a prečo vidí žalobca difamačný účinok výroku alebo jeho časti. Ako už súd uviedol vyššie, súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať skutkové tvrdenia žalobcu, prečo by ten ktorý výrok alebo jeho časť (a ktorá?) mali byť difamačné a v čom. Okrem toho nie je ani zrejmé, či sú to v celom rozsahu výrokov skutočne práva žalobcu (a prečo), ktoré chráni, keďže niektoré výroky sa priamo právnickej osoby žalobcu ani netýkajú, resp. ich súvis s právnickou osobou žalobcu nie je zrejmý.

29. Žalobca v sporovom konaní, ktoré sa začína podaním žaloby, je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu tej strany sporu, ktorá nedokázala formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme. Odkaz žalobcu na dôkazy je nepostačujúci, a to s poukazom na § 132 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu, ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobcu, t.j. ak by vyhľadával v dôkazoch skutočnosti, ktoré má žalobca tvrdiť.

30. V tu prejednávanvej veci, napriek tomu, že takáto výhrada sa objavovala prakticky vo všetkých vyjadreniach žalovanej, žalobca si povinnosť tvrdenia dostatočne nesplnil. Nesplnenie takejto povinnosti má pre stranu sporu nepriaznivý dôsledok, pretože pokiaľ sa súd o potrebných skutočnostiach nedozvie, nebude môcť potrebnú skutočnosť urobiť predmetom svojho poznania a bude nútený pre nedostatok odôvodnenia žalobu zamietnuť. Vzhľadom na vyššie uvedené (zahrnutie množstva výrokov do petitu avšak neuvedenie konkrétnej skutkovej analýzy toho-ktorého výroku) možno konštatovať šikanózný charakter žaloby, kedy žalobca chce postihovať žalovanú už len za samotnú skutočnosť, že stála na počiatku „kauzy xxx“, resp. za všetko, čo sa kedy o resocializačnom zariadení xxx povedalo alebo napísalo.

31. Ustanovenie § 19b ods. 3 OZ chráni právnickú osobu pred neoprávneným zásahom do jej dobrej povesti, čo predpokladá existenciu dobrej povesti právnickej osoby v čase tvrdeného neoprávneného zásahu. Dobrú povesť právnickej osoby vytvárajú zložky ako dôveryhodnosť, serióznosť, poctivosť, spoľahlivosť, vážnosť, slušnosť. Dobrá povesť právnickej osoby má povahu osobného práva právnickej osoby, ktoré pôsobí voči všetkým a ktoré je právnickej osobe priznávané zákonom. Dobrá povesť právnickej osoby vzniká okamihom vzniku právnickej osoby, pričom sa predpokladá, že právnická osoba má dobrú povesť dovtedy, kým sa nepreukáže opak. V prípade preukázania v spore, že právnická osoba v čase tvrdeného neoprávneného zásahu dobrú povesť nemala, je možný len ten záver, že do dobrej povesti nemohlo byť zasiahnuté.

32. Z písomných podaní žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca datuje svoju dobrú povesť od svojho vzniku do 09.09.2016, kedy podľa jeho názoru bola dobrá povesť žalobcu definitívne a nenávratne zničená. Uvedené vyplýva jednak z repliky žalobcu (č.l. 260), a síce: 1. keď na bod 36. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že očakáva vykonanie dokazovania o tom, akú povesť mal žalobca do 09.09.2016 a po 09.09.2016; 2. keď na bod 41. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že opakovane zdôrazňuje, že ide o jeho dobrú povesť pred 09.09.2016; 3. keď na bod 48. vyjadrenia k žalobe žalobca v replike reaguje, že dobrá povesť žalobcu bola nenávratne zničená behom pár hodín; 4. keď na body 61. a 62. vyjadrenia k žalobe (kde žalovaná poukazuje na články s negatívnymi názormi klientov zo dňa 12., 13., 14.09.2016) žalobca v replike reaguje, že články boli vydané v čase, keď už dobrá povesť žalobcu bola definitívne a nenávratne zničená. Uvedené vyplýva aj z vyjadrenia žalobcu zo dňa 20.03.2021 (č.l. 383), a síce keď na bod 26. podania žalovanej zo dňa 15.02.2021 žalobca v podaní zo dňa 20.03.2021 v bode 4. reaguje v tom zmysle, že skutočnosť, že po 09.09.2016 žalobca nemal dobrú povesť, je v podstate predmetom žaloby a že súhlasí so žalovanou, že v čase publikovania označených článkov žalobca nemal dobrú povesť.

33. Súd uvádza, že keďže predmetom prieskumu súdu vzhľadom na čiastočnú preskúmateľnosť žaloby (viď odseky 26. a 28.) mohli byť iba výroky 1 až 105 uvedené v petite žaloby, ktoré sú datované

dňami 23.09.2016, 04.10.2016, 22.12.2016, 01.03.2017, 06.04.2017 a 07.04.2017, bolo povinnosťou súdu najskôr vyhodnotiť, či v čase výrokov požíval žalobca dobrú povesť, pretože v opačnom prípade by uvedené výroky už nemali do čoho zasiahnuť. Žalovaná v konaní tvrdila, že žalobca nemal dobrú povesť ešte pred dátumom 09.09.2016, žalobca tvrdil, že nemal dobrú povesť deň po 09.09.2016. Ako prienik (a preto nesporné medzi stranami) bola potom tá skutočnosť, že na druhý deň po dni 09.09.2021 žalobca už dobrú povesť nepožíval, pričom podľa tvrdenia žalobcu táto bola definitívne a nenávratne zničená. Keďže v konaní žalobca netvrdil, že by po uvedenom dátume k obnove jeho dobrej povesti niekedy došlo, bolo potrebné vychádzať z toho, že výroky zo dňa 23.09.2016, 04.10.2016, 22.12.2016, 01.03.2017, 06.04.2017 a 07.04.2017 do dobrej povesti žalobcu zasiahnuté byť nemohlo, pretože ňou žalobca nedisponoval. Ak žalobca nemal žiadnu dobrú povesť, nebolo možné, aby výroky z uvedených dní došlo k jej strate alebo k jej zhoršeniu. Z dôvodu nedostatku dobrej povesti žalobcu v čase výrokov 1 až 105 preto absentuje predmet súdnej ochrany, ako jednej zo základných podmienok konania o ochranu dobrej povesti, z ktorého dôvodu žaloba rovnako nemohla obstáť.

34. Navyiac, súd mal za preukázané, že žalobca nemal dobrú povesť v čase výrokov 1 až 105 aj z dôkazov predložených žalovanou, a to poukazujúc na článok „Život X.: Zneužívanie? Nikto nám to nechcel uveriť (rozhovor)" zo dňa 12.09.2016 (č.l. 181), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadrovala bývalá klientka; na článok „Desivé svedectvá ďalších klientov T. resocializačného zariadenia: Čo slovo to čistý horor!" zo dňa 13.09.2016 (č.l. 184), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadrovali viacerí bývalí klienti; na článok „V. po mesiaci v centre xxx utiekol: Šokujúce detaily o hororových podmienkach v zariadení!" zo dňa 14.09.2016 (č.l. 188), kde sa o praktikách v resocializačnom zariadení negatívne vyjadroval bývalý klient; na článok „Polícia zriadila tím na vyšetrovanie zariadenia xxx v T." zo dňa 13.09.2016 (č.l. 178), kde sa vtedajší policajný prezident o.i. vyjadril, že v tomto prípade je veľa podozrení z páchania trestných činov. Z uvedených článkov vyplýva, že nezávisle od osoby žalovanej boli na činnosť resocializačného zariadenia xxx vyjadrované výrazne negatívne ohlasy, a to najmä od bývalých klientov zariadenia, ktoré nesvedčia o dobrej povesti žalobcu v čase ich publikácie, pričom referencie bývalých klientov sú pre dobrú povesť žalobcu nepochybne určujúce. Pokiaľ ide o žalobcovu spochybňovanie uvedených článkov s rozhovormi s bývalými klientami, súd mal za to, že pravdivosť informácií uvedených v článkoch nemôže spochybniť samotná skutočnosť, že boli publikované na stránkach www.cas.sk a www.aktuality.sk, keď zároveň žalobca ani netvrdil, že by sa v súvislosti s uvedenými rozhovormi domáhal ochrany dobrej povesti. Dobrej povesti žalobcu tiež nenasvedčuje (práve naopak) potreba zariadenia vyšetrovacieho tímu, ako sa to uvádza v článku na www.spravypravda.sk. Dobrú povesť žalobcu v čase výrokov spochybnila aj tá skutočnosť, že v rámci činnosti zariadenia xxx došlo zo dňa 23.04.2015 na 24.04.2015 ku spáchaniu prečinu sexuálneho zneužívania troch maloletých klientok bývalým psychológom zariadenia, za čo bol právoplatne odsúdený (viď uznesenie KS v Trenčíne sp.zn. 23To/104/2018 zo dňa 15.10.2018 na č.l. 176), ako aj ďalšie, v čase ukončenia dokazovania v tu prejednávanvej veci neprávoplatné, odsúdenie za trestný čin sexuálneho zneužívania v októbri 2014. Hoci žalobca uviedol, že v právoplatne skončenej veci išlo o jednorazové zlyhanie jednotlivca, súd poukazuje na vyššie uvedené uznesenie KS v Trenčíne, z ktorého vyplýva vyjadrenie samotného obžalovaného (bývalého zamestnanca), že „klientky predmetného zariadenia mali sexuálne styky aj v iných prípadoch, čo dokrešľuje situáciu v tomto resocializačnom stredisku." Z vyššie uvedeného (negatívne referencie bývalých klientov, trestné stíhania) mal súd (okrem toho, že to nebolo medzi stranami sporné) za preukázané, že najneskôr v čase výrokov uvedených v petite žaloby žalobca dobrú povesť nepožíval.

35. Pri porušení práva na ochranu dobrej povesti výroky žalovanej strany je potrebné pri skúmaní primeranosti toho-ktorého výroku rozlišovať, či ide o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok. Kým skutkové tvrdenie sa opiera o fakt ako objektívne existujúcu realitu, ktorej pravdivosť je overiteľná, hodnotiaci úsudok je subjektívnym názorom svojho autora. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenie, porušenie práva na ochranu osobnosti môže spôsobiť iba také tvrdenie, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na dobrej povesti v očiach ostatných osôb, a teda pôsobiť difamačne. Takúto spôsobilosť je pritom potrebné posudzovať jednak podľa použitých výrazov a formulácií, ale zároveň aj podľa celkového dojmu, kedy je potrebné prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia. Na rozdiel od skutkového tvrdenia, hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nie je možné

dokazovať, pretože ide o zaujatie určitého subjektívneho postoja osoby, je však potrebné skúmať, či uvedený výrok má určitý skutkový základ, či je použitá forma jeho vyjadrenia primeraná a či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie danej osoby namiesto toho, aby bol zásah do práva na ochranu dobrej povesti len nevyhnutným sprievodným javom oprávnenej kritiky. Ochrana výrokov, ktoré majú charakter hodnotiacich úsudkov, je z hľadiska slobody prejavu intenzívnejšia ako v prípade skutkových tvrdení.

36. V konaní bolo možné posudzovať ako výroky, ktorými malo dôjsť k zásahu do dobrej povesti žalobcu, výroky označené v žalobe ako výroky 1 až 105, a to s poukazom na vymedzenie predmetu konania výrokmi citovanými žalobcom v petite žaloby, v ktorej jedinej časti bolo možné považovať žalobu za čiastočne preskúmateľnú. Súd vzhľadom na absenciu konkrétnej skutkovej analýzy toho-ktorého výroku zo strany žalobcu, preskúmal výroky len v tom rozsahu, v akom to bolo možné aj bez takejto analýzy. Z dôvodu rozsiahlosti výrokov (15 strán textu) súd tieto v rozsudku neuvádza a odkazuje iba na ich číselné označenie zo žaloby.

37. Výroky č. 1 až 13 sú citáciami zo Zápisnice spísanej na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.08.2016 (č.l. 155), výroky č. 14 až 19 sú citáciami z listu U. B. zo dňa 31.08.2016 (rub č.l. 149 a č.l. 341), výroky č. 20 sú citáciami z listu L. V. zo dňa 30.08.2016 (rub č.l. 157). Listinné dôkazy, ktoré žalovaná predložila, preukazujú, že citované výroky sú v nich skutočne uvedené. Ak aj neskôr bola spochybnovaná pravosť podpisu L. V. na liste, nič to nemení na tom, že v čase vystúpenia žalovanej v aaa takáto pochybnosť neexistovala, a preto bola žalovaná oprávnená z listu vychádzať. Okrem toho, v uznesení o prerušení trestného stíhania (č.l. 51) sa uvádza, že nie je možné potvrdiť respektíve vyvrátiť tvrdenia údajného pisateľa spornej listiny, že predmetnú listinu nenapísal a ani nepodpísal. Výroky č. 46-80 sú citáciami z výpovedí bývalých klientov, pri ktorých je rovnako zrejmé, že nejde o tvrdenia žalovanej, ale o tvrdenia tretích osôb. Žalovaná k týmto citáciám v rámci prednesu v aaa, ako aj vo vyjadreniach k žalobe, uviedla, že vzišli z kontaktov s bývalými klientami zariadenia. Uvedené pritom žalobca nespochybnil, keď naopak v replike (v časti K bodu 195.) sám uvádza, že sa stretnutia žalovanej s klientami uskutočnili. Z uvedeného vyplýva, že žalobca kontaktovanie sa žalovanej s bývalými klientami, pri ktorom mala možnosť sa informácie uvedené v citáciách dozvedieť, nespochybnil. Obsah a rozsah jednotlivých citácií ani nenasvedčuje tomu, že by si ich žalovaná vymyslela, a napokon to v konaní ani nebolo tvrdené. Okrem toho, informácie z citácií korešpondujú s predloženými článkami s rozhovormi s bývalými klientami zo dňa 12.09.2016 (č.l. 181), zo dňa 13.09.2016 (č.l. 184) a zo dňa 14.09.2016 (č.l. 188). V uvedených rozhovoroch rovnako odzneli informácie o klikoch, strihaní, nadávaní, bitke, útekoch, hlade, trestoch, návštevách, pracovke, atď.. Súd tiež poukazuje na uznesenie KRPZ v Trnave ČVS:KRP-60/1-VYS-TT-2016 zo dňa 14.12.2018 (č.l. 60), v ktorom sa uvádza, že boli stotožnené osoby, s ktorými boli vykonané reportáže, resp. poskytli informácie do médií, časopisov, novín, žalovanej a ombudsmanke, a teda tieto osoby reálne existujú a boli v kontakte so žalovanou. Žalovaná pri výsluchu na pojednávaní plynule, hodnoverne a bez nahliadania do poznámok vypovedala o tom, akým spôsobom sa dostala k informáciám, ktoré boli obsiahnuté vo výrokoch, keď vypovedala, že bola v osobnom, písomnom alebo telefonickom kontakte s dvanástimi klientami zariadenia, pričom väčšina klientov kontaktovala ju, niektorí prostredníctvom jej známych, pričom sa nestalo, že by ona iniciatívne kontaktovala ich. Najmä však, z prednesu žalovanej v aaa pri uvedených výrokoch č. 1-20 a č. 46-80, kedy uvádza, že ide o citácie, ako aj z textu samotných výrokov, je zrejmé, že žalovaná cituje vyjadrenia tretích osôb, pričom slutočnosť, že sa takto tretie osoby vyjadrili, možno mať za preukázanú z vyššie uvedených listinných dôkazov. Z uvedených citácií je pritom jednoznačné, že nejde ani o skutkové tvrdenia žalovanej, ani o hodnotiace úsudky žalovanej, uvedené výroky preto nemožno považovať za výroky žalovanej, ktoré by bolo možné považovať za neoprávnený zásah do dobrej povesti žalobcu.

38. Výroky č. 21 až 26, č. 29 až 35, č. 38, 39 a 90 sú kombináciou pravdivých skutkových tvrdení a prípustných hodnotiacich úsudkov, ktoré vychádzajú z Protokolu ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 (č.l. 165), pričom žalovaná primeraným spôsobom vyjadruje svoje úvahy a pochybnosti a kladie otázky týkajúce sa nevyhodnoteného zrecidivovania (č. 21), prístupu k liekom (č. 22), nehlásenia hospitalizácie (č. 23), pobytu maloletej doma (č. 24), nespotrebovaných financií (č. 25), nehlásenia o sexuálnom zneužití (č. 26, 30, 31), recidívy a otázky účelnosti pobytu v zariadení (č. 29), nedostatkov v individuálnych resocializačných plánoch (č. 32), potreby psychologickéj starostlivosti (č. 33), nepredloženia hárkov klientov (č. 34), nerealizovania poradensko-psychologickej práce s klientami (č. 35, 90), odnášania hárkov klientov (č. 38), otázky existencie hárkov klientov (č. 39). Uvedený protokol (č.l. 165), a to aj pri prihladnutí na jeho zmenu dodatkom zo dňa 16.06.2016 (č.l. 285) predstavuje

relevantný podklad pre vyššie uvedené pochybnosti žalovanej. Kritika žalovanej mala skutkový základ a jej forma bola primeraná, bez primárneho cieľa hanobiť žalobcu.

39. Výroky č. 27, 28, 81, 94 sú citáciami tretích osôb, a teda nejde o skutkové tvrdenia ani hodnotiace úsudky žalovanej, keď navyše z dôvodu nepreskúmateľnosti žaloby ani nie je zrejmé, čo v prípade týchto výrokov žalobca namieta. Výrok č. 94 má zároveň skutkový základ v Protokole ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 zo dňa 23.11.2016 (č.l. 172), kde sú závery o neoprávnenom premiestňovaní klientov do iných zariadení.

40. Výroky č. 36, 37, 40, 41, 91, 92 sú kombináciou pravdivých skutkových tvrdení a prípustných hodnotiacich úsudkov, ktoré vychádzajú zo Zápisnice z poslaneckého prieskumu (č.l. 159), pričom žalovaná primeraným spôsobom vyjadruje svoje úvahy a pochybnosti a kladie otázky týkajúce sa vzdelania riaditeľa ako psychológa a zabezpečenia psychologickkej starostlivosti, pričom výrok č. 37 sa ani netýka priamo žalobcu, ale štátneho tajomníka.

41. Výrok č. 42 je kombináciou pravdivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov v zmysle zhrnutia reálne vychádzajúceho z Protokolu ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 (č.l. 165), pričom žalovaná sa primeraným spôsobom kriticky vyjadruje k nedostatkom zisteným pri kontrole zariadenia ústredím práce. Skutočnosť, že žalovaná oboznámila záver obsiahnutý v protokole, a nie záver obsiahnutý v dodatku k protokolu zo dňa 16.06.2016 (č.l. 285), na uvedenom nič nemení, keďže kritika žalobcu pre nedostatky v psychologickej starostlivosti bola oprávnená, pretože podľa protokolu chýbali psychologické správy klientov a zároveň zostali nevysvetlené pochybnosti o vzdelaní riaditeľa zariadenia ako psychológa.

42. Výroky č. 43, 44, 45, 83, 85, 97, 98 sa netýkajú priamo žalobcu, ale ide o kritiku postupu ústredia práce (č. 43, 85), ministerstva práce (č. 44, 83), vedenia ústredia práce (č. 45), vlády (č. 97, 98), a preto uvedenými výroky nebolo možné zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu.

43. Výrok č. 82 je prípustným hodnotiacim úsudkom v nadväznosti na v ňom uvádzanú e-mailovú komunikáciu medzi vedúcim kontrolnej skupiny a riaditeľom zariadenia, ktorú žalobca nespochybnil, pričom nedostatky v nahlasovaní zamestnancov žalobcu akreditačnej komisii vyplývajú aj z poslednej strany Protokolu ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 zo dňa 23.11.2016 (č.l. 170).

44. Výrok č. 84 o nespolupráci pri vykonávaní kontroly je prípustným hodnotiacim úsudkom, ktorý má skutkový základ nielen v Zápisnici z poslaneckého prieskumu (č.l. 160), ale aj v Protokole Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 21.09.2016 (rub č.l. 255).

45. Výrok č. 86 konštatuje vtedy prebiehajúce trestné stíhanie, nikoho nemenuje, pričom ani nemá difamačný charakter a žalobca ani nekonkretizoval, prečo voči nemu namieta.

46. Výroky č. 87 a č. 88 vychádzajú z toho, čo vypovedali klienti, nie žalovaná, keď zároveň pravdivý skutkový základ výroku č. 87 vyplýva aj z výpovede U. do Zápisnice spísanej na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.08.2016 (rub č.l. 156) a výroku č. 88 z rozhovoru s bývalou klientkou zo dňa 12.09.2016 (rub č.l. 181), ktorá rovnako vypovedala o komplikovanom kontakte medzi klientami a rodičmi a o zákaze oslovovať personál.

47. Výrok č. 89 je prípustný hodnotiaci úsudok, ktorý má skutkový základ v tom, že z Protokolu ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 zo dňa 23.11.2016 (rub č.l. 171) vyplýva používanie averzívnych techník, čo s uvedeným výrokom súvisí.

48. Výrok č. 93 pozostáva z 11 viet s množstvom informácií, avšak žalobca v súvislosti s ním nijako nekonkretizoval, prečo voči nemu namieta, neuviedol, ktorá z jedenástich viet je nepravdivá, ani prečo a v akom rozsahu bol výrok schopný zasiahnuť do jeho dobrej povesti, a preto je v tejto časti žaloba nepreskúmateľná. Súd nie je oprávnený ani povinný dotvárať za žalobcu to, čo malo byť súčasťou žaloby alebo na základe námietok žalovanej aspoň súčasťou písomných vyjadrení. Nad rámec súd dodáva, že má za to, že ani v prípade, ak by bol celý výrok nepravdivý, tento by nebol schopný zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, keďže ak by uvedené školenia prebiehali so súhlasom ministerstva alebo ústredia,

o prípadnej nepravdivosti výroku by vedeli, pričom pre ostatné subjekty nemá tento výrok potrebnú relevanciu, keďže sa netýka hlavnej činnosti zariadenia, a to samotnej resocializácie.

49. Výrok č. 95 je prípustným hodnotiacim úsudkom so skutkovým základom, a to vychádzajúc zo skutočnosti, že v spojení s činnosťou resocializačného zariadenia došlo v apríli 2015 ku spáchaniu prečinu sexuálneho zneužívania troch maloletých klientok psychológom zariadenia (v súčasnosti právoplatné odsúdenie) a v októbri 2014 malo dôjsť ku spáchaniu prečinu sexuálneho zneužívania jednej maloletej klientky (ku dňu skončenia dokazovania v tu prejednáwanej veci zatiaľ neprávoplatné odsúdenie). Ak aj žalovaná hovorila nielen o sexuálnych zneužívaniach, ale aj o znásilneniach (keď zo záznamu v čase 3:53 vyplýva, že žalovaná uviedla „znásilnenia“, nie „znásilňovania“), s poukazom na predložený listinný dôkaz vyhlásenia M. E. (č.l. 158 - kde píše o brutálnom sexuálnom zneužití troch klientok po podaní alkoholu s tramalovými kvapkami) a na vyjadrenie Y. B. v Zápisnici spísanej na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.08.2016 (rub č.l. 155 - kde uvádza, že jedno z dievčat muselo ísť s natrhnutím konečníka na lekárske vyšetrenie), nie je použitie pojmu „znásilnenia“ neprimeraným. Navyše za situácie, keď v čase vystúpenia žalovanej nebolo vo veci skutku z apríla 2015 právoplatne rozhodnuté, a teda jeho právna kvalifikácia nemusela byť konečná. Najmä však, žalovaná použila spojenie „malo prebiehať“, a teda ide o hodnotiaci úsudok, ktorého základ je v podstatnej časti pravdivým.

50. Výrok č. 96 o tom, že riaditeľ C. sa verejne vyznal z toho (keď zo záznamu v čase 5:34 vyplýva, že žalovaná uviedla „z toho“, nie „k tomu“), že akceptuje sexuálne zneužitie detí zamestnancami, ak ide o sex na rozlúčku, je primeraným hodnotiacim úsudkom s pravdivým skutkovým základom. Súd predovšetkým uvádza, že žalobca nepochybnil pravdivosť prepisu záznamu moderovanej diskusie týždenníka .týždeň zo dňa 12.09.2016, uvedený v bodoch 153. a 154. vyjadrenia k žalobe (neuviedol, v čom konkrétne je prepis nesprávny), čím účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalovanej, že sa riaditeľ zariadenia vyjadroval spôsobom tam uvedeným, a preto skutkové tvrdenia žalovanej o obsahu vyjadrení riaditeľa v diskusii neboli sporné. Z uvedených vyjadrení riaditeľa zariadenia vyplýva, že v prípade maloletej O. malo ísť o sexuálny styk na rozlúčku, že nie je možné ustrážiť deti, aby nemali s niekým pohlavný styk, je to intimita detí, ich právo, do ktorého nemôžu vstupovať. Hoci riaditeľ zariadenia hovorí o klientovi, nie o zamestnancovi, súd poukazuje jednak na vyjadrenie žalovanej v rámci diskusie, kde uviedla, že bol predstavený pred rodičmi ako terapeut, pričom rovnako ako terapeuta/pracovníka ho označuje aj matka maloletej v zápisnici z GP SR (č.l. 156), v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (č.l. 147), ako aj v trestnom oznámení (rub č.l. 150). Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že žalobca sa v ním predloženom vyjadrení k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 02.09.2015 v konaní pred OS Piešťany (rub č.l. 277) vyjadruje spôsobom, že ak aj došlo k sexuálnemu styku maloletej s osobou druhého pohlavia v zariadení, bolo to pri jej plnom vedomí a za jej plného súhlasu; že rozhodovanie o pohlavnom živote patrí do intímnej sféry každej osoby a nemajú žiadne zákonné zmocnenie vstupovať do tohto rozhodovania; že je ilúziou predpokladať, že klienti ich zariadenia, u ktorých je samozrejmosťou zložkou správania pravidelný a nelimitovaný intímny kontakt, s týmto správaním skončia ihneď po umiestnení do resocializačného centra. Okrem toho, v konaní nebolo sporným, že riaditeľ zariadenia, hoci minimálne pre skutok z apríla 2015 tak urobiť mohol a mal (keďže o ňom podľa repliky vedel už od počiatku), nepodal na páchatel'a trestné oznámenie. S prihliadnutím na všetko vyššie uvedené je možné konštatovať, že výrok žalovanej je hodnotiacim úsudkom, ktorý má pravdivý základ a nevybočuje z rámca primeranej kritiky benevolentného postoja riaditeľa zariadenia k sexuálnym stykom klientov v rámci zariadenia, ale aj ku spáchaným trestným činom.

51. Výrok č. 99 je s poukazom na právoplatné odsúdenie za skutok z apríla 2015 a zatiaľ (ku dňu skončenia dokazovania v tu prejednáwanej veci) neprávoplatné odsúdenie za skutok z októbra 2014 hodnotiacim úsudkom s nepochybne pravdivým skutkovým základom.

52. Výrok č. 100 je kombináciou pravdivého skutkového tvrdenia s hodnotiacim úsudkom, ktoré majú základ ako v Protokole ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 (č.l. 165), tak v zisteniach z poslaneckého prieskumu, ktoré sú zachytené v zápisnici (č.l. 159). Uvedený výrok je pritom potrebné chápať v kontexte celého vystúpenia, kde žalovaná primeraným spôsobom vyslovuje pochybnosti o tom, či bola skutočne psychologická starostlivosť zabezpečená počas celého obdobia, a to vzhľadom na protirečivosť toho, že počas troch mesiacov mal zabezpečovať psychologickú starostlivosť riaditeľ zariadenia, avšak na druhej strane zariadenie tvrdilo, že hárky klientov sa v zariadení nenachádzajú, pretože si ich odniesli psychológovia po ukončení pracovného pomeru. Súd tiež poukazuje na ustanovenia zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele (v znení

účinnom v čase výroku), a síce § 47 ods. 3 písm. a) bod 8. („Účel, na ktorý bolo zariadenie zriadené, sa zabezpečuje vykonávaním najmä psychologickkej starostlivosti,“), § 47 ods. 3 písm. c) bod 1. a 5. („Účel, na ktorý bolo zariadenie zriadené, sa zabezpečuje zabezpečením najmä 1. psychoterapie, 5. psychologickkej starostlivosti“), s prihliadnutím na ktoré je potreba zabezpečenia psychologickkej pomoci v zariadení vyslovená žalovanou opodstatnená.

53. Výrok č. 101 z použitého množného čísla neumožňuje jednoznačne vzťahovať ho na žalobcu. Avšak, ak by sa aj mal týkať žalobcu, resp. zainteresovaných osôb, je primeraným hodnotiacim úsudkom, ktorý má pravdivý skutkový základ. Žalobca nepoprel, že sa riaditeľ zariadenia s manželkou stretli na úrade vlády s W. Z., mediálnym poradcom premiéra. Je pritom bez významu, či išlo priamo o mediálny tréning, alebo len jednu technickú radu, keďže takáto návšteva na úrade vlády nie je štandardná, a to ani za tým účelom, ako mal uviesť W. Z., a síce informovanie ho o ich postoji ku kauze. Ak potom žalovaná považovala vzťahy riaditeľa a jeho manželky s predstaviteľom politickej strany za nadštandardné a odvodzovala od nich politické krytie pochádzajúce z úradu vlády, išlo o primeraný hodnotiaci úsudok. Súd dodáva, že zo záznamu (čas 1:29) vyplýva, že žalovaná uviedla „pramení zrejme z toho“, a nie „pramení z toho“, čo zdôrazňuje, že to uvádza ako subjektívny názor, a nie fakt.

54. Výroky č. 102 až 105 sú výroky, ktoré žalovaná predniesla v relácii rádia Expres dňa 07.04.2017, t.j. na druhý deň po vystúpení žalovanej na rokovaní aaa, pričom zo záznamu je zrejme, že rozhovor je reakciou na uvedenú schôdzu aaa týkajúcu sa odvolávania ministra práce. Uvedené výroky sú v podstate opakovaním prednesu žalovanej na rokovaní aaa.

55. Výroky č. 102, 103 a 104 sú prípustnými hodnotiacimi úsudkami so skutkovým základom, a to s poukazom na Zápisnicu spísanú na Generálnej prokuratúre SR dňa 22.08.2016 (č.l. 155), na list U. B. zo dňa 31.08.2016 (č.l. 341), na list L. V. zo dňa 30.08.2016 (rub č.l. 157), na články s rozhovormi s bývalými klientami zo dňa 12.09.2016 (č.l. 181), zo dňa 13.09.2016 (č.l. 184) a zo dňa 14.09.2016 (č.l. 188), na Protokol ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 zo dňa 23.11.2016 (č.l. 170), na zistenia žalovanej z rozhovorov s bývalými klientami. Ak sa potom žalovaná vyjadřila o týraní, zanedbávaní zdravotnej starostlivosti, bití, hladovaní, neprimeraných averzívnych technikách, vzhľadom na všetko vyššie uvedené išlo o primerané zhodnotenie informácií, ktoré mala k dispozícii.

56. Výrok č. 105 je hodnotiacim úsudkom a primeranou kritikou s prihliadnutím na chýbajúce hárky klientov (Protokol ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 - rub č.l. 168), na pochybnosti o zabezpečení psychológa počas celého obdobia (Protokol ústredia č. UPS/USI/SSVOSPO/BEZ/2016/11030 - rub č.l. 168; zápisnica z poslaneckého prieskumu - č.l. 160), na averzívne techniky (Protokol ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 zo dňa 23.11.2016 (rub č.l. 171), na vymieňanie detí (Protokol ministerstva č. KON/56/2016-M_ODVKSAP, 47877/2016 zo dňa 23.11.2016 - č.l. 172).

57. S poukazom na všetko uvedené mal súd za to, že v prípade výrokov 1 až 105 išlo buď o citácie tretích osôb, a nie o výroky samotnej žalovanej alebo o výroky netýkajúce sa žalobcu, prípadne o vety, ktoré svojich charakterom ani nemajú spôsobilosť pôsobiť difamačne, resp. o pravdivé skutkové tvrdenia alebo prípustné hodnotiace úsudky so skutkovým základom.

58. Súd dodáva, že v prípade, že dôjde ku kolízii dvoch ústavných práv, a to práva na ochranu dobrej povesti žalobcu a práva na slobodu prejavu žalovanej, je potrebné v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR aplikovať test okolností prejavu a test proporcionality.

59. V rámci testu okolností prejavu je potrebné hľadať odpovede na otázky KTO, O KOM, ČO, KEDY, KDE a AKO vyslovil, príp. napísal.

60. KTO výroky vyslovil: Žalovaná bola v čase výrokov poslankyňou aaa a v rámci toho členkou výboru aaa pre ľudské práva a menšiny, pričom s poukazom na odsek 15. tohto rozsudku mala nepochybne skúsenosti v oblasti ochrany sociálnych a rodinných práv. Nezaväži pritom námietka žalobcu, že žalovaná nepôsobila v rovnakej profesijnej oblasti (v zmysle práce so závislými osobami), keďže jej skúsenosti umožňujú považovať ju za schopnú relevantne sa vyjadřovať k nastoleným otázkam zákonného alebo nezákonného fungovania resocializačného zariadenia najmä z hľadiska ochrany ľudských práv. Pozícia poslanca ako verejného činiteľa je typická aktivitou v oblasti vyjadřovania sa

k veciam verejným, ktoré majú byť práve prostredníctvom volených zástupcov dozorované. Prejav poslancov predstavujú nezastupiteľný hlas v rámci verejnej diskusie, či jej nastolovania, o rôznych otázkach spoločnosti a verejného záujmu. Vyjadrenia poslancov musia požívať zvýšenú ochranu čo do slobody prejavu, pričom existuje malý priestor podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru pre obmedzenie slobody prejavu alebo diskusie vo veciach verejného záujmu (Sürek proti Turecku č.1, sťažnosť č.26682/95, odsek 61). Žalovaná predniesla výroky označené v žalobe v priamej súvislosti s výkonom svojho poslaneckého mandátu, keď informovala o svojej činnosti ako poslankyne aaa. Poslanec aaa ako volený verejný funkcionár je v rámci výkonu mandátu poslanca povinný informovať verejnosť o svojej činnosti, a to najmä pokiaľ ide o otázky verejného záujmu. Súd mal za to, že s poukazom na obsah podnetu oznamovateľky vrátane príloh, ktorý podnet bol doručený Výboru aaa pre ľudské práva a menšiny (ktorého bola žalovaná členkou), a na základe ktorého podnetu došlo k vykonaniu poslaneckého prieskumu za účelom zisťovania, či príslušné štátne orgány riadne konali pri prešetrovaní závažných podozrení z porušenia ľudských práv a právnych predpisov v zariadení žalobcu, ktoré bolo financované z verejných rozpočtov, nepochybne o otázky verejného záujmu išlo. Žalovaná tak v rámci vystúpení informovala o spoločenských otázkach, ktoré súd považuje za závažné, keďže sa týkajú ochrany práv detí a zákonného fungovania štátu a resocializačných zariadení, a teda verejného záujmu.

61. K postaveniu žalovanej ako poslankyne súd uvádza, že nezdieľa názor žalovanej o poslaneckej indempnite v zmysle § 78 ods. 2 ÚSR (a síce, že žalovaná by bola občianskoprávne nepostihnuteľná za akékoľvek výroky na pôde aaa, či už v rokovacej sále alebo v tlačovom centre), keď samotná skutočnosť, že s účinnosťou od 18.03.2004 bola ústavným zákonom č. 140/2004 Z.z. z Čl. 78 ods. 2 ÚSR vypustená tretia veta („Občianskoprávna zodpovednosť poslanca tým nie je dotknutá.“), k uvedenému záveru nepostačuje. Súd pritom poukazuje na to, že v zmysle Čl. 78 ods. 2 ÚSR, len za výroky, za ktoré by bol poslanec inak trestnoprávne zodpovedný, je zodpovedný disciplinárne, avšak disciplinárna zodpovednosť poslanca za výroky, za ktoré by bol občianskoprávne zodpovedný, upravená takýmto spôsobom (t.j. „náhradou“) nie je. Okrem toho, podľa § 136 ods. 2 písm. a) zák.č. 350/1996 Z.z., v prípade výrokov prednesených v aaa alebo v jej orgáne môže podať návrh na začatie disciplinárneho konania iba orgán národnej rady alebo poslanec, ktorý sa cíti urazený výrokom, teda nie napr. tretia osoba, ktorá sa cíti výrokom urazená. Bolo by potom v rozpore s princípom spravodlivosti, ak by sa tretia osoba cítiaca sa dotknutá na svojej dobrej povesti nemala možnosť domáhať sa jej ochrany voči poslancovi, hoci iný poslanec by takúto možnosť mal.

62. Súd však dodáva, že i keď má za to, že občianskoprávna zodpovednosť poslanca za výroky v aaa a orgánoch nie je vylúčená, na privilegované postavenie žalovanej ako poslanca aaa, navyše činného v oblasti ochrany ľudských práv, je potrebné prihliadnúť v rámci testu okolností prejavu, na ktorú skutočnosť súd prihliadol v rámci zodpovedania otázky KTO. Žalovanej tak bolo potrebné priznať z hľadiska slobody prejavu privilegované postavenie, keďže ako poslanec plní dôležitú úlohu pri informovaní verejnosti o veciach verejného záujmu, čím vytvára podmienky pre kontrolu verejnej moci zo strany verejnosti ako predpoklad fungovania demokratickej spoločnosti (viď nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 492/2012 zo dňa 18.04.2013).

63. O KOM boli výroky: Žalobca bol v čase vyslovenia výrokov neziskovou organizáciou poskytujúcou všeobecne prospešné služby a zriaďovateľom resocializačného zariadenia xxx. V uvedenom zariadení boli o.i. umiestňované deti podľa zák.č. 305/2005 Z.z., pričom na každé takéto dieťa žalobca poberal príspevok zo štátneho rozpočtu (§ 89b ods. 2 zák.č. 305/2005 Z.z.). V konaní žalobca účinne nepoprel skutkové tvrdenie žalovanej, že takto bola žalobcovi z verejných financií poskytnutá celkom suma 3,4 mil. eur, a preto toto skutkové tvrdenie bolo nesporným. Zároveň sa činnosť žalobcu dotýka ochrany zdravia a výchovy maloletých detí. S poukazom na uvedené nemožno konštatovať, že by mal žalobca čisto súkromnú povahu, ale činnosť žalobcu sa nepochybne týka aspektov verejného záujmu, a preto si musel byť žalobca vedomý toho, že jeho činnosť má byť a bude pod dohľadom verejnosti a musí vo všeobecnosti strpieť takúto zvýšenú kontrolu verejnosti nad činnosťou, ktorú vykonáva. Žalobcu je tak potrebné chápať v podobe osoby verejného záujmu, kde hranice prípustnej kritiky sú širšie ako u iných osôb. V ustálenej súdnej praxi sa uznáva, že u osôb verejného záujmu dochádza k zúženiu priestoru ich súkromnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich dobrej povesti. Podporne súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/144/2018 zo dňa 30.01.2019, v ktorom dovolací súd uviedol, že „zastáva názor, že ak hoci aj súkromný podnikateľský subjekt, sa uchádza o poskytnutie verejných financií, tým momentom vstupuje do verejnej sféry a záujmu, v dôsledku čoho tu bude vždy záujem verejnosti na tom, aby zisťovala v rámci verejnej diskusie alebo inak, ako tieto

peniaze budú použité, v akej výške, za akých okolností, aby sa dozvedela možné riziká a podobne, či finančné prostriedky sú zverené spoľahlivému a zodpovednému subjektu. V tomto smere subjekt, ktorý sa uchádza o verejne finančné zdroje je povinný strieť rozumnú primeranú mieru kritiky či nepríjemné otázky a rôzne hodnotenia od odbornej, politickej, ako aj bežnej verejnosti." Okrem toho, v prípade kritiky žalobcu išlo o kritiku výlučne jeho profesijnej oblasti, kedy je kritika chránená viac ako kritika zasahujúca do sféry súkromnej.

64. ČO bolo obsahom napádaných výrokov: Prihliadajúc na celkový kontext výrokov žalovanej, tento bol objektívne spôsobilý sa negatívne dotknúť dobrej povesti žalobcu, keďže išlo o podozrenia z možného porušovania ľudských práv v resocializačnom zariadení, vrátane porušovania právnych predpisov v súvislosti s poberaním štátneho príspevku. Zabezpečenie riadnej starostlivosti o maloleté deti v resocializačnom zariadení, ako aj riadna činnosť zariadenia, ktoré čerpá z verejných financií, musí byť nepochybne predmetom verejnej kontroly. Kritika vyslovená žalovanou bola s poukazom na predložené dôkazy legitímna. Okrem toho, ako už súd uviedol, žalovaná informovala o skutočnostiach dôležitého verejného záujmu. Otázkam týkajúcim sa verejného záujmu je poskytovaná zvýšená ochrana vyhľadávania a rozširovania súvisiacich informácií a myšlienok. Čím viac sa prejav dotýka vecí verejného záujmu, tým viac platí prezumpcia práva tento prejav realizovať. Výroky žalovanej nemožno v žiadnom smere hodnotiť ako osobné útoky s cieľom difamácie žalobcu. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na to, že odňatie akreditácie nie je prostriedkom ochrany klientov pred protiprávnym konaním akreditovaného subjektu, ale takýmto prostriedkom je neodkladné opatrenie, súd poukazuje na to, že sám žalobca uviedol, že návrhy na premiestnenie detí neodkladnými opatreniami boli neúspešné, a preto hodnotiace úsudky žalovanej v zmysle kritiky neodňatia akreditácie resocializačnému zariadeniu boli relevantné.

65. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje súd aj na skutočnosť, že verejná ochrankyňa práv dňa 09.02.2017 prezentovala poslancom aaa „Mimoriadnu správu o skutočnostiach nasvedčujúcich závažnému porušovaniu základných práv a slobôd detí postupom orgánov sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately". Žalobca napadol vystúpenie verejnej ochrankyne práv a jej mimoriadnu správu ústavnou sťažnosťou a domáhal sa ochrany pred neoprávneným zásahom do svojej dobrej povesti s poukazom na čl. 19 ods. 1 a 3 Ústavy. Ústavný súd uznesením č.k. II.ÚS 493/2017-27 zo dňa 03.08.2017 sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom uviedol, že „podstatou sťažnosti sťažovateľky je dožadovanie sa poskytnutia ochrany jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti a ochrany jej mena. Sťažovateľka totiž tvrdí, že verejná ochrankyňa práv ako orgán verejnej moci tým, že predložila a predniesla v národnej rade správu „o skutočnostiach nasvedčujúcich závažnému porušovaniu základných práv a slobôd detí postupom orgánov sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately" 9. februára 2017, zasiahla do jej základných práv garantovaných čl. 19 ods. 1 a 3 ústavy, zasiahla do jej súkromia a podľa jej tvrdenia sa dostala do negatívnej pozície subjektu poskytujúceho služby sociálnej kurately. ... Sťažovateľka sa cíti byť v predmetnej veci obeťou zásahu verejnej ochrankyne práv z dôvodu, že bola negatívne zmienená v správe verejnej ochrankyne práv a v diskusii o citlivej spoločenskej téme. Daná situácia je však podľa názoru ústavného súdu stále vzdialená od bodu, kde by sa mohlo začať uvažovať, že vznikol mocenský tlak na sťažovateľku, na základe ktorého by sa mohla cítiť ohrozená ako nositeľka základných práv. Sťažnosť skôr odráža jej emočné znepokojenie, ktoré je nateraz príliš vzdialené vecnej a právnej možnosti obhajovať sa. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že prerokovanie správy verejnej ochrankyne práv neznamenali pre sťažovateľku bezprostredný a priamy zásah do jej právnej pozície tak, aby bolo možné uvažovať, že je obeťou zásahu do svojich subjektívnych práv iba prednesením správy. Sťažovateľkina ústavnoprávna pozícia v predmetnej veci je teda minimálna, skôr teoretická. Je potrebné uviesť, že niečo iné je byť nositeľom práv vo všeobecnosti, z ľudskej podstaty a niečo iné je byť obeťou ich porušenia v konkrétnej veci. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka je nositeľkou označených práv, ale nie je obeťou ich porušenia. ... Ústavný súd pripúšťa, že prednesenie správy, ktorej obsah vyvolal diskusiu v národnej rade, mohlo vzbudiť u sťažovateľky nevôľu a prípadne vyvolať aj isté obavy. Podľa názoru ústavného súdu však neexistuje (priama) väzba medzi postavením sťažovateľky a ujmou, ktorú mala podľa jej tvrdenia utpieť porušením ňou identifikovaných práv verejnou ochrankyňou práv prednesením správy v národnej rade, sťažovateľka teda nie je obeťou porušenia ústavy verejnou ochrankyňou práv (porovnaj doktrínu ústavného súdu k zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti a k neoprávnenosti osoby a doktrínu Európskeho súdu pre ľudské práva k podmienke prípustnosti „victim of violation")."

66. Ako v prípade verejnej ochrankyne práv, tak aj v prípade žalovanej ako poslankyne aaa išlo o ústavného a verejného činiteľa, o správu prednesenú v aaa, ktorá správa bola podaná po vykonaní

prieskumu na základe podnetu, pričom boli vyslovené rovnaké podozrenia z porušovania zákonov a základných ľudských práv. Z vyššie citovaného uznesenia Ústavného súdu SR vyplýva, že ústavný súd považuje prerokovanie podozrení z porušovania zákonov a ľudských práv klientov resocializačného zariadenia xxx v aaa za otázku spoločenského záujmu, a že prerokovaním podozrení z porušovania práv nebolo zasiahnuté do práv žalobcu.

67. KEDY boli výroky vyslovené: Výroky žalovanej boli aktuálne vo vzťahu k zisteným skutočnostiam, a síce po zistení podozrení týkajúcich sa resocializačného zariadenia, počas vykonávania poslaneckého prieskumu a po jeho vykonaní, v súvislosti s odvolávaním ministra práce, sociálnych vecí a rodiny, ako aj po tomto rokovaní. Pokiaľ ide o námietky žalobcu k vykonaniu poslaneckého prieskumu, súd poukazuje na ustanovenie § 63a ods. 1 písm. b) zákona č. 350/1996 Z.z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky, v zmysle ktorého je možné poslanecký prieskum vykonať za účelom zistenia, ako sa dodržiavajú a vykonávajú zákony a či hospodárenie s verejnými prostriedkami je s nimi v súlade, a to aj v subjektoch, ktoré hospodária o.i. s majetkom štátu, čo bolo u žalobcu splnené. Nakoniec, vykonanie poslaneckého prieskumu žalobca v resocializačnom zariadení umožnil. Zo zápisnice z poslaneckého prieskumu čerpala žalovaná pri vystúpení v pléne aaa, pričom žalobca nepreukázal, že by proti obsahu zápisnice účastníci poslaneckého prieskumu akokoľvek namietali, a preto námietky žalobcu proti zápisnici nie sú relevantné. Vo vzťahu k času zverejnenia výrokov súd tiež poukazuje na skutočnosť, že žalobca podal žalobu na ochranu dobrej povesti na súd dňa 05.04.2020, t.j. takmer tri roky po posledných označených výrokoch dňa 07.04.2017, čo má pre súd vplyv na posudzovanie potenciálnej ujmy, ktorá by vôbec mohla žalobcovi vzniknúť. Aj ESLP v rozsudku Flux proti Moldavsku konštatoval, že ujma spôsobená žalobcovi sa plynutím času môže znižovať a súdy na to majú v rozhodovacej činnosti prihliadať (v spomenutej veci bola žaloba podaná 1 rok po zverejnení určitého tvrdenia v novinách).

68. KDE boli výroky zverejnené: V prípade v žalobe uvedených výrokov sa žalovaná vyjadrovala v rokovacej sále aaa, v tlačovom centre aaa, na tlačových konferenciách a v rozhlasovej relácii, pričom tieto vystúpenia vykonala vždy v priamej súvislosti s výkonom svojho poslaneckého mandátu, keď informovala o svojej činnosti ako poslankyne aaa. Z dôvodu šírenia internetom možno považovať informácie za relatívne široko dostupné, a to v rámci SR.

69. AKO boli informácie formulované: Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp.zn. II.ÚS 439/2016 zo dňa 27.10.2016 uviedol, že ak v konkrétnom prípade sú z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti posudzované hodnotiace úsudky, tak je ochrana výrokov takéhoto charakteru z hľadiska slobody prejavu s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), ktoré sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé. Súd konštatuje, že výroky uvedené žalovanou, v prípade skutkových tvrdení boli preukázané ako pravdivé alebo z podstatnej časti pravdivé a v prípade hodnotiacich úsudkov mali potrebný skutkový základ. Súd dodáva, že pri zhodnotení výrokov ako hodnotiacich úsudkov sa neskúma samotná pravdivosť jednotlivých výrokov, ale to, či existoval faktický základ oprávňujúci žalovanú vôbec začať s vyslovovaním akýchkoľvek pochybností a podozrení, pričom tento faktický základ bol preukázaný. K výrokom žalovanej vo vzťahu k žalobcovi súd dodáva, že použité výrazové prostriedky nie sú hanlivé, neobsahujú žiadne invetivy, vulgarizmy, priame difamácie, či osočovania právnickej osoby žalobcu. Ide o formuláciu pochybností a podozrení žalovanej vo vzťahu k starostlivosti o umiestnené deti, ako aj nečinnosť príslušných orgánov. Okrem toho, súd nemal za preukázané, ani z podstaty výrokov nevyplýva, že by žalovaná úmyselne mierila svoje slová s cieľom zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, jej výroky neboli primárne difamačné; vo výrokoch sa zaoberala konkrétnymi zisteniami, nie primárne právnickou osobou žalobcu ako takou. Nebolo možné stotožniť sa s argumentáciou žalobcu, že cieľom žalovanej bolo politické zviditeľnenie sa, keď žalobca pravdivosť svojho tvrdenia o motivácii žalovanej ničím nepreukázal a zo samotných výrokov takáto motivácia žalovanej nevyplýva. Práve naopak, k prvým výrokom došlo v septembri 2016, pričom najbližšie voľby do aaa sa konali v roku 2020, preto nie je zrejmé, ako bola kauza xxx spôsobilá pozitívne ovplyvniť politické postavenie žalovanej, resp. ako by sa mohla žalovaná domnievať, že pozitívne ovplyvní. Napokon, v konaní nebolo sporným, že žalovaná v októbri 2019 prestala byť členkou strany Sloboda a solidarita, pričom vo voľbách do aaa v roku 2020, kde kandidovala za Demokratickú stranu, sa poslankyňou parlamentu nestala. Nie je preto zrejmé, v čom mala byť žalovanej kauza xxx „nápomocná“. Súd mal za to, že spôsob vyjadrenia subjektívnych názorov žalovanej z hľadiska formy v žiadnom prípade neprekračuje prípustnú mieru kritiky a ide o prípustné hodnotiace úsudky urobené v rámci slobody prejavu žalovanej, ktoré využitie práva žalovanej na slobodu

slova bolo proporcionálne a náležité. S poukazom na faktický základ všetkých výrokov bolo namieste, aby žalovaná svoje pochybnosti vyjadrila, čo urobila primeraným spôsobom. Žalovaná pritom zvolila vecný, neútočný a neemotívny slovník (zo záznamov nevyplýva mimoriadne emocionálne podfarbenie, ako to uvádza žalobca) a ňou použité formulácie boli nevyhnutné na dosiahnutie legitímneho účelu, vyvolania diskusie najmä o dodržiavaní základných práv a slobôd detí v resocializačných zariadeniach. Súd mal za to, že miera expresivity použitá žalovanou nebola v značnom nepomere k cieľu jej kritiky, t.j. poukázaniu na možné porušovanie ľudských práv v resocializačnom zariadení, ako aj možné porušovanie právnych predpisov v súvislosti s poberaním štátneho príspevku. Pri kritike činnosti verejne pôsobiacich osôb (ktorou bol aj žalobca) platí prezumpcia o tom, že ide o kritiku dovolenú, ide o totiž o výraz demokratického princípu, o výraz participácie občianskej spoločnosti na veciach verejných. Navyše z preukázaných skutkových okolností prípadu vyplýva, že vyjadreniam žalovanej v celom ich kontexte nechýbal overiteľný skutkový základ.

70. Práve uvedený test okolností prejavu je kľúčový pre posúdenie proporcionality medzi slobodou prejavu a právom na ochranu dobrej povesti. Súd porovnal intenzitu zásahu do jedného práva s mierou uspokojiteľnosti druhého práva v kolízii, pričom intenzita zásahu a miera uspokojiteľnosti nadobúdajú jednu z hodnôt nízka, stredná a podstatná (tzv. Alexyho vážiaca formula). Zásah do slobody prejavu žalovanej (v prípade vyhovenia žalobe) vyhodnotil súd s intenzitou podstatnou, pretože ide o výroky v tom čase poslankyne aaa a členky Výboru aaa pre ľudské práva a menšiny, týkajúce sa otázok ochrany maloletých detí, ako aj nakladania s verejnými finančnými prostriedkami. Miera uspokojiteľnosti práva na ochranu dobrej povesti žalobcu tiež vyplýva z odpovedí na test okolností prejavu, pričom žalobca bol povinný strpieť vyššiu mieru kritiky a kontroly oproti „bežným“ právnickým osobám, ktoré neplnia úlohy v zmysle zákona č. 350/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a nečerpajú finančné prostriedky od štátu. V tomto smere miera uspokojiteľnosti práv žalobcu je maximálne stredná. Podstatný zásah prevažuje strednú uspokojiteľnosť, a preto je potrebné dať prednosť slobode prejavu žalovanej a žaloba preto nemôže byť úspešná.

71. Súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č.k. II.ÚS 439/2016-60 zo dňa 27.10.2016, s ktorým sa stotožňuje, a v ktorom ústavný súd uviedol, že „Ústavnému súdu sa opakovane dostalo príležitosti prispieť k ústavnoprávnej rozprave o slobode prejavu. V jednom zo svojich rozhodnutí extenzívnejšie pojednávajúcich o ochrane slobody prejavu, v náleze sp. zn. II. ÚS 326/09 zo 4. marca 2010, deklaroval, že sloboda prejavu je nevyhnutná pre demokraciu a pre tvorbu slobodnej verejnej mienky v otvorenej spoločnosti, je základným pilierom demokratickej spoločnosti, v ktorej je každému dovolené vyjadrovať sa k verejným veciam a vynášať o nich hodnotové sudy, pričom aj pri kritike platí z princípu demokracie vyplývajúca ústavná prezumpcia, že ide o kritiku dovolenú (porov. II. ÚS 326/09, bod 39). Ústavný súd následne v náleze sp. zn. III. ÚS 385/2012 z 21. januára 2014 aj v duchu judikatúry ESLP (najmä už uvedeného rozsudku ESLP vo veci Handyside v. Veľká Británia, bod 49) doplnil, že sloboda prejavu vo všetkých štátoch vybudovaných na demokratických princípoch predstavuje jeden zo základných pilierov demokracie a uplatňuje sa nielen voči informáciám a myšlienkam, ktoré sú prijímané priaznivo, resp. sú pokladané za neškodné či neutrálne, ale aj voči tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva, čo je dané požiadavkami pluralizmu, znášanlivosti a otvorenosti, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti.“ Obdobne súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 23Cdo/3372/2018 zo dňa 18.06.2019, v ktorom dovolací súd poukázal na to, že „sloboda prejavu sa vzťahuje aj na informácie a myšlienky, ktoré sú „neprijemné, šokujú či znepokojujú“. ... Významné v tejto súvislosti nie je, či použité výrazy pôsobia primárne na emócie čitateľa, alebo či ide o výrazy „senzáciachtivé“, „dostatočne hodnotné“ či „nebulvárne“. V rámci diskusie o veciach verejných je treba priznať ochranu aj takým výrazom, ktoré sú expresívne, neortodoxné či prednesené s nadsázkou (a to tým skôr, ak majú za cieľ rozpútať verejnú diskusiu či pritiahnúť záujem verejnosti), v opačnom prípade by došlo k neprijateľnému zúženiu priestoru pre slobodné šírenie názorov a myšlienok.“ Súd tiež odkazuje na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 224/2016 zo dňa 12.04.2017, v zmysle ktorého „nutnosť zohľadniť slobodu prejavu, samozrejme, neznamená rezignáciu na ochranu osobnosti. Znamená to však, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti (porovnaj k tomu aj rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo 55/2008 z 25. februára 2009).“

72. Súd mal za to, že výroky žalovanej neboli samoučelné, osoba žalobcu bola spomenutá z dôvodu, že išlo o podozrenia v ním spravovanom resocializačnom zariadení. Výroky žalovanej vychádzali z informácií, ktoré sa dostali do sféry jej dispozície počas výkonu poslaneckého mandátu a v súvislosti

s ním, pričom cieľom bolo poukázať na podozrenia týkajúce celospoločenského záujmu (podozrenia zo zlého zaobchádzania s deťmi v resocializačnom zariadení) vrátane zlyhania príslušných orgánov a politických funkcionárov, za účelom dosiahnutia nápravy.

73. Už z podnetu oznamovateľky vrátane príloh, doručeného výboru, bolo možné dospieť k tomu záveru žalovanej, že príslušné orgány zlyhali pri podnetoch matiek klientov I., a to ešte pred 05.09.2016. Je tak neopodstatnená námietka žalobcu, že od 05.09. do 09.09.2016 nemala žalovaná dostatok času urobiť úkony, z ktorých by vyplynul záver o zlyhaní všetkých zložiek verejnej moci. Zo Zápisnice z GP SR zo dňa 22.08.2016 (č.l. 156) vyplýva, že podľa vyjadrenia matky konanie vo veci sexuálneho zneužívania mal. Natálie malo byť skončené (z dôvodu, že terapeut nevedel, že maloletá má menej ako 15 rokov) a konanie vo veci sexuálneho zneužívania troch iných dievčat malo byť podľa nej „ututlané“. Je potom možné dospieť k tomu záveru, že až potom, ako bol výboru doručený podnet oznamovateľky s prílohami, boli preverované oznámené skutočnosti a následne došlo k odsúdeniu psychológa a ergoterapeuta. Zároveň došlo k novelizácii zákona č. 305/2005 Z.z., a to zákonom č. 61/2018 Z.z., pričom napr. v novelizovanom znení § 7 ods. 3 sa zakazuje používanie ako výchovného prostriedku zákaz kontaktu s rodičmi a ďalšími blízkymi osobami, sociálne vylúčenie, vyžadovanie neprimeraných fyzických výkonov, zásahov do vonkajšieho vzhľadu a nosenia znevažujúceho oblečenia, neodôvodnené zasahovanie do stravovania a zároveň voči dieťaťu je zakázané použiť výchovný prostriedok len preto, že je súčasťou rovnakej skupiny detí ako dieťa, pri výchove ktorého má byť použitý výchovný prostriedok, pričom dieťa nesmie byť zodpovedné za rozhodovanie alebo určovanie výchovných prostriedkov pre iné dieťa. Uvedené nepochybne pripomína sankcie, ktoré podľa citácií bývalých klientov boli používané v resocializačnom zariadení xxx. Ak aj žalobca poukazyval na uznesenie KRPZ v Trnave ČVS:KRP-60/1-VYS-TT-2016 zo dňa 14.12.2018 (rub č.l. 58), ktorým bolo trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby zastavené, súd k tomu uvádza, že k zastaveniu nedošlo z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie), ale podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci). Z uvedeného je možné vyvodiť, že skutky, pre ktoré trestné stíhanie prebiehalo, sa podľa názoru vyšetrovateľa stali, avšak nedošlo nimi k spáchaniu trestného činu. Zo skutočností, že trestné stíhanie prebiehalo viac ako dva roky, pričom prebiehalo na základe viacerých podaní a zároveň nebolo skončené skonštatovaním, že sa nestal skutok (ale že tento skutok nie je trestným činom), je možné dospieť k záveru, že podozrenia vyslovené žalovanou neboli založené na vymyslených skutočnostiach. Je pritom potrebné vychádzať z informácií žalovanej v čase jednotlivých výrokov, a nie z toho, aký bude výsledok trestného stíhania v budúcnosti, pretože v čase prednesu výrokov žalovanej boli podozrenia z trestnej činnosti aktuálne. V súvislosti s tým súd tiež poukazuje na skutočnosť, že žalovaná na rokovaní aaa dňa 06.04.2017, kedy vyhodnocovala celú situáciu týkajúcu sa kauzy xxx, už v úvode uviedla, že k podnetu, ktorý prišiel na výbor, bola priložená dokumentácia, podľa ktorej malo prísť (pozn. nie prišlo) v zariadení opakovane k sexuálnemu zneužívaniu maloletých detí, zlému zaobchádzaniu, týraniu a ponižovaniu klientov (č.l. 66), pričom aj v priebehu vystúpenia hovorí o podozreniach (č.l. 77), a teda uvádza to ako svoj názor.

74. Oprávnenosť kritiky majúca povahu skutkových tvrdení závisí v zásade na ich pravdivosti. Kľúčovou otázkou pritom je, aké nároky musí spĺňať skutkové tvrdenie na to, aby ho bolo možné označiť za (ne)pravdivé. S ohľadom na podstatu a zmysel slobody prejavu v demokratickej spoločnosti, nie je možné pri kategórii pravdivosti požadovať absolútny súlad s objektívnym stavom reality. Všetky výroky, ktoré ľudia v každodennom živote prednášajú, sú totiž založené na informáciách, ktoré majú k dispozícii, a sú ovplyvnené radou ďalších faktorov. V prípade sporov o pravdivosť skutkového tvrdenia je preto treba vychádzať z určitého reálneho poňatia kategórie pravdivosti, ktorá berie do úvahy kontext predneseného výroku, najmä, nakoľko bol tento výrok založený na spoľahlivých informáciách, ktoré jeho autor k dispozícii skutočne mal, či ich k dispozícii prinajmenšom mať mohol a mal (viď nález Ústavného súdu ČR sp.zn. II.ÚS 2051/14 zo dňa 03.02.2015, ako aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 288/2017 zo dňa 05.12.2017). V tu prejednávanvej veci sa žalovaná pri jednotlivých výrokoch dôvodne spoliehala na informácie, ktoré mala jednak z listinných dôkazov uvedených pri jednotlivých výrokoch, ako aj z komunikácie s klientami. Žalovaná tak vyvinula primerané úsilie s cieľom zistenia pravdivosti prezentovaných výrokov. Zároveň žalovaná, ako už súd uviedol, formulovala na rokovaní aaa výroky ako podozrenia. Žalovaná vychádzala zo získaných informácií, o správnosti ktorých nemala v čase výrokov dôvod pochybovať, pričom neporušila ani zásadu vyvinúť primerané úsilie na overenie ich pravdivosti, a zároveň tieto informácie interpretovala primeraným a akceptovateľným spôsobom. Išlo pritom o kritiku zaobchádzania s maloletými deťmi a hospodárenia v štátom využívanom resocializačnom zariadení,

ktorá záležitosť by mala byť odôvodnená v pozornosti verejnosti a je hodná vyššej ochrany, ako v prípade kritiky výlučne osobnej povahy.

75. Test „nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti“ vyžaduje, aby súd určil, či namietaný zásah korešponduje s „naliehavou spoločenskou potrebou“. Pri posudzovaní existencie tejto „potreby“ a opatrení, ktoré je potrebné prijať, domácim autoritám je ponechaná určitá miera voľnej úvahy. Táto miera úvahy však nie je bezhraničná, ale je potrebné ju interpretovať ruka v ruke s Európskou kontrolou ESLP, ktorého úlohou je dať konečné pravidlá, či obmedzenie tohto práva je dôvodné a v súlade so slobodou prejavu v rozsahu tak, ako je chránená článkom 10 Dohovoru (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/144/2018 zo dňa 30.01.2019). Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaná svojimi výroky len primeraným spôsobom realizovala svoju slobodu prejavu, ktorej bolo s poukazom na test proporcionality potrebné dať prednosť pred právom žalobcu na ochranu dobrej povesti. V demokratickej spoločnosti je nevyhnutné, aby mala verejnosť možnosť dozvedieť sa o vážnych podozreniach, ktoré sa týkajú verejného záujmu a nečinnosti príslušných orgánov, pričom žalovaná ako poslankyňa bola nielen oprávnená, ale aj povinná na to poukázať.

76. S poukazom na všetko vyššie uvedené (nepreskúmateľnosť žaloby, absencia dobrej povesti žalobcu a test proporcionality) súd žalobu vo zvyšku, ktorá zostala predmetom konania po čiastočnom späťvzati ako nedôvodnú vo výroku II. rozsudku zamietol, t.j. nielen v časti požadovaného ospravedlnenia, ale aj v časti závislej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (bez potreby sa bližšie venovať otázke premlčania nároku ako nadbytočnej).

77. Súd nevykonal ďalšie dokazovanie navrhnuté stranami (videoprojekciou záznamov, stenografickým záznamom, obsahom webových článkov (s výnimkou tých, ktoré boli priložené k podaniam strán), vyžiadanim podnetov žalovanej na orgány činné v trestnom konaní, pripojením spisov, časťou výpisu z komunikácie Z., výsluchom navrhnutých svedkov, výsluchom štatutára žalobcu), pretože mal skutkový stav za preukázaný vykonaným dokazovaním v rozsahu dostačujúcom pre rozhodnutie vo veci. Vykonanie ďalších dôkazov nepovažoval súd za hospodárne, keďže by nemalo vplyv na právne posúdenie veci súdom a nebolo by spôsobilé privodiť iné rozhodnutie súdu, ale išlo by o dôkazy, ktorými by sa len navýšili trovy konania, ktoré by v konečnom dôsledku znášal žalobca. K výsluchu svedkov navrhnutých žalobcom súd dodáva, že predmetom svedeckej výpovede majú byť skutočnosti, ktoré svedok vnímal svojimi zmyslami, pričom výsluchy uvedených svedkov by sa netýkali predmetu sporu, keďže by nemali priamu súvislosť s výroky žalovanej (ktoré pramenili z listinných dôkazov, vykonaných kontrol, kontaktov s bývalými klientami atď.). K dôkazom navrhnutým zo strany žalobcu na pojednávaní súd uvádza, že tieto nevykonal jednak z dôvodu ich nadbytočnosti, ale aj poukazom na koncentráciu konania, keď žalobcovi nič nebránilo tieto dôkazy predložiť v rámci písomných vyjadrení.

78. Dokazovanie výsluchom štatutárneho orgánu žalobcu okrem nadbytočnosti nevykonal súd aj z dôvodu, že ani na výzvu súdu nebolo ozrejmene, akým konkrétnym skutkovým tvrdeniam by dokazovanie jeho výsluchom malo byť vykonané. Žalobca k jeho výsluchu uviedol, že výsluch riaditeľa navrhuje za účelom popretia tvrdení žalovanej a odôvodnenia opozitných tvrdení. Na uvádzanie a popieranie skutkových tvrdení však slúžia písomné vyjadrenia podľa § 167 CSP, ktoré strany aj využili. Dokazovanie výsluchmi strán neslúži na uvádzanie nových skutkových tvrdení, ale na podporenie skutkových tvrdení v konaní už uvedených. Keďže žalobca neuviedol, pravdivosť akých skutkových tvrdení má byť výsluchom riaditeľa preukázaná, súd dokazovanie výsluchom riaditeľa nevykonal.

79. Súd nevykonal dokazovanie prehraním zvukovo-obrazových záznamov na pojednávaní, keďže tieto boli jednak na USB kľúči doručenom žalovanej, ako aj dostupné prostredníctvom linkov, keď zároveň žalovaná uviedla, že k nim mala prístup. Ide potom o obdobnú situáciu ako pri dôkaze listinou podľa § 204 CSP za použitia analogie legis podľa čl. 4 ods. 1 CSP, a síce, že nie je potrebné prehratie záznamov, ktoré boli v priebehu konania žalovanej doručené a ich obsah nebol žalovanou spochybnený. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/54/2018-199 zo dňa 30.01.2019. Súd dodáva, že hoci zvukovo-obrazové záznamy neboli prehraté na pojednávaní, súd dokazovanie ako také nimi vykonal (len nedopatrením sa to neuvádza v zápisnici z pojednávania) a s ich obsahom sa oboznámil, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že v súvislosti s obsahom záznamov vyzval žalobcu na opravu listom zo dňa 04.02.2021 (č.l. 346). Súd však nevykonal dokazovanie tými zvukovo-obrazovými záznamami, na ktorých nie sú zachytené výroky 1 až 105, a to s poukazom na nadbytočnosť, ale najmä na skutočnosť, že v súvislosti s nimi žalobca nekonkretizoval žiadne výroky, ktorými malo dôjsť

k neoprávnenému zásahu a dôvod, prečo práve nimi, a teda v tejto časti bola žaloba nepreskúmateľná (viď odsek 26. rozsudku). Súd nevykonával dokazovanie obsahom webových článkov (s výnimkou tých, ktoré boli priložené k podaniam strán), keďže jednak žalobca nešpecifikoval ich difamačnú schopnosť a zároveň žalovaná nenesie zodpovednosť za redakčné spracovanie článkov. Súd nevykonával dokazovanie zisťovaním trestných oznámení a podnetov, ktoré podala žalovaná v súvislosti s osobou žalobcu, okrem nadbytočnosti aj z dôvodu, že uvedené nebolo predmetom konania, keď právom každej osoby je podať trestné oznámenie, či podnet, pričom je úlohou orgánov činných v trestnom konaní, resp. príslušných orgánov verejnej moci, opodstatnenosť vedenia konania vyhodnotiť a v prípade neopodstatnenosti podnetu ho odmietnuť.

80. K výsluchu žalovanej súd ešte dodáva, že tento bol ako dôkaz vykonaný z dôvodu právnej istoty a s poukazom na to, že tento dôkaz navrhli zhodne obe strany sporu a na skutočnosť, že žalovaná bola prítomná na pojednávaní. Súd sa nestotožňuje s námietkou žalobcu, že žalovaná uvádzala nové skutočnosti, ktoré sa doposiaľ nevyskytli v písomných vyjadreniach, s tým, že aby ich žalobca mohol účinne poprieť, potrebuje zozbierať ďalšie dôkazy. Výsluch strany neslúži na uvádzanie nových skutkových tvrdení (k čomu slúžia najmä vyjadrenia podľa § 167 CSP), ale je dôkazom na preukázanie už uvedených skutkových tvrdení. Z obsahu výpovede žalovanej pri jej výsluchu pritom vyplýva, že svojou výpoveďou sa vyjadrovala ku skutkovým vyjadreniam už uvedeným v písomných vyjadreniach (o dôvode zverejnenia prvého blogu; odkiaľ mala informácie o spôsobe fungovania zariadenia a pod.), keď uvedené potvrdil aj žalobca, ktorý po výsluchu žalovanej o.i. uviedol, že realizovaným výsluchom žalovaná vo veľkej miere iba opakovala svoje tvrdenia, ktorá podávala v písomných vyjadreniach. Súd pritom strane žalobcu poskytol vytlačenú výpoveď žalovanej a prestávku za účelom prípravy otázok, keď zároveň právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že otázky na žalovanú pripravené má. Súd potom nevyhovel žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania z dôvodu potreby prípravy otázok na žalovanú, keďže dôkaz výsluchom žalovanej navrhla aj strana žalobcu a skutočnosť, že žalovaná bude na pojednávaní prítomná bola žalobcovi zrejme z ním predloženého príspevku žalovanej na Facebooku (č.l. 426), keď zároveň právna zástupkyňa žalobcu následne uviedla, že otázky na žalovanú pripravené má. V súvislosti s výsluchom žalovanej súd poukazuje tiež na skutočnosť, že žalovaná vypovedala na cca 3 stranách zápisnice samostatne a následne odpovedala na otázky zo strany žalobcu na viac ako 9 stranách zápisnice. Súd nepripustil otázky, ktoré sa netýkali výrokov uvedených v petite žaloby (keďže len v tejto časti bola žaloba čiastočne preskúmateľná) a zároveň otázky, ktoré sa netýkali skutočností, ku ktorým bol výsluch žalovanej navrhnutý, pretože boli nadbytočné a iba neehospodárne predlžovali pojednávanie. Súd nevyhovel návrhu žalobcu vykonať výsluch žalovanej štatutárnym orgánom žalobcu - riaditeľom k jednotlivým výrokom v petite, keďže takéto dokazovanie je nekonkrétne, pričom vzhľadom na vyššie uvedené závery súdu o nedôvodnosti žaloby by ďalší výsluch žalovanej i tak nemohol viesť k inému rozhodnutiu súdu a bol by nadbytočný. Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že po výsluchu žalovanej a odpovediach žalovanej na otázky zo strany žalobcu už viac otázok na žalovanú zo strany žalobcu nebolo, následne bola výpoveď žalovanej prostredníctvom právnej zástupkyne žalobcu zhodnotená, a preto ďalšie kladenie otázok zo strany štatutárneho orgánu žalobcu nemalo žiadne opodstatnenie. Súd dodáva, že výsluch žalovanej štatutárnym orgánom žalobcu by zodpovedal konfrontácii, ktorý dôkaz jednak v rámci koncentrácie konania navrhnutý nebol, keď zároveň nebolo zrejme, aké skutkové tvrdenia žalobcu by mali byť týmto dôkazom podporené, pričom ani konfrontácia by nemohla viesť k inému rozhodnutiu súdu a bola by tak nadbytočná a neehospodárna (keď vzhľadom na trvanie pojednávania by muselo byť pojednávanie odročené).

81. Súd nevyhovel žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania z dôvodu, že štatutárny orgán žalobcu bol na pojednávaní prítomný v rámci priepustky, pričom táto mu končí o 10.00 hodine, a to s poukazom na ustanovenie § 183 ods. 1 a 2 CSP. Predovšetkým nešlo o dôležitý dôvod predpokladaný § 183 ods. 1 CSP, a síce, že by od strany nebolo možné spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť, a to s poukazom na skutočnosť, že žalobca v konaní už bol zastúpený právnu zástupkyňou, ktorá bola na pojednávaní prítomná, pričom táto neuviedla žiaden dôvod, ktorý by jej osobne bránil zúčastniť sa ďalej trvajúceho pojednávania. Zároveň súd poukazuje na § 183 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého v prípade nepriaznivého zdravotného stavu strany sa od nej i tak vyžaduje, aby sa dala zastúpiť inou osobou, čo v tu prejednávanej veci už splnené bolo (žalobca bol zastúpený právnu zástupkyňou), a preto na odročenie pojednávania nebol daný vážny dôvod.

82. Súd tiež poukazuje na zásadu, že súd je povinný rozhodnúť na jedinom pojednávaní, čo vyplýva z ustanovení § 157 ods. 1 a § 179 ods. 1 CSP, a keďže to bolo možné, súd na prvom pojednávaní

aj rozhodol, pričom vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby, nemohlo by ďalšie pojednávanie a vykonané dokazovanie viesť k inému rozhodnutiu súdu. V konečnom dôsledku rozhodnutie na jedinom pojednávaní tiež zabezpečilo nižšie náklady pre žalobcu, keďže okrem svojich trov znáša trovy konania protistrany.

83. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

84. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

85. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

86. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

87. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

88. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP, keď žalobca zavinil zastavenie konania v časti a zároveň bol vo zvyšku žaloby neúspešný, z čoho vyplýva plný úspech žalovanej v konaní, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. V konaní pritom neboli tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nemal priznať. Zároveň súd poukazuje na dôvodovú správu k ustanoveniu § 257 CSP, podľa ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať reštriktívne a jeho uplatnenie je možné iba výnimočne, ktoré výnimočné dôvody neboli žalobcom tvrdené, ani súdom v konaní zistené.

89. O výške náhrady trov konania žalovanej bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. a), m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.